

KRATKOČASNIKOVA LITERARNICA

posebna priloga Kratkočasnika,
glasila Osnovne šole Primoža Trubarja Laško
šolsko leto 2012/13, 1. marec 2013

KRATKOČASNIKOVA LITERARNICA, posebna priloga Kratkočasnika, glasila OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2012/13, 1. marec 2013

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Tina Kramar, Taja Jančič, Miha Emeršič, Matjaž Cepuš, Aljaž Grejan, Larisa Knap, Ana Blatnik, Neža Ferlič, Mehmed Zulić, Neža Kovač, Hana Obrez, Gašper Juvan, Anja Biderman, Enej Hudej, Nina Zupanc, Žiga Šmid Končina, Ivona Djordjevič, Larisa Ortl, Maja Kumberger, Ana Marija Ojsteršek, Lucija Lapornik, Primož Mlakar, Žan Jurkošek, India Karlatec, Žan Gradišnik, Zala Tausés, Urban Levičar, Urša Erjavec, Nataša Grešak, Alen Škoberne, Manica Slapšak, Žan Gradišnik, Aleks Weber, Doroteja Berložnik

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

UVODNIK

Pametni pišejo ...

Kratkočasniku, glasilu Osnovne šole Primoža Trubarja Laško, ki je začelo izhajati na začetku letošnjega šolskega leta, se je pridružila mlajša sestra Kratkočasnikova literarnica.

Že na začetku smo delo zastavili resno. Mladi ustvarjalci so se zavzeli in pripravili toliko različnih prispevkov, da jih v prvi številki Kratkočasnika sploh ni bilo mogoče objaviti. Zato je že takrat dozorela ideja, da bo naš časopis mesečnik. In učenci so ga vzeli za svojega – sploh ko je izšla prva izdaja in so bili deležni prvih pohval učiteljev, staršev in ravnateljice. Vsem omenjenim se zato iskreno zahvaljujem, ker so mi s tem pomagali podpreti mlade novinarje in ustvarjalce in so jim s tem vlili neprecenljivo voljo za nadaljnje delo.

Radi tarnamo, kako otroci s težavo opravljajo svoje obveznosti, da so nezanesljivi, neresni in pozabljivi. Pri tem pozabljamo, da so takšni po navadi pri rečeh, ki jim jih zaradi različnih razlogov določimo, torej jih ne izberejo prostovoljno. Zato bi jih tudi sama rada pohvalila in jim s tem dala vedeti, da delajo pridno, dobro in zanesljivo, torej da sem zadovoljna z njihovim delom. Da so resnično zavzeti, dokazuje njihovo obnašanje, ko me ustavljajo na šolskih hodnikih in me sprašujejo: »In kaj še lahko zdaj napišem?«

Priznam, da si zaradi ogromnega števila mladih novinarjev in ustvarjalcev – trenutno nas je že več kot sedemdeset – nisem sposobna zapomniti popolnoma vsega, na primer kdo in kaj vse piše. Zato sem si za pomoč v določenem trenutku omislila modro beležko. Saj veste, pametni pišejo, neumni jo – pozabijo doma. Zato se mi po novem dogaja: »Učiteljica, a jutri boste prinesli modro beležko, da mi boste povedali, kaj še lahko napišem? Je ne boste pozabili doma?« Ah, bo že ...

In tako smo pred nekaj tedni sprejeli sklep, da bomo izdali posebno izdajo Kratkočasnika, imenovano Kratkočasnikova literarnica. Gre za tematsko obarvano prilogo, v kateri objavljamo literarne prispevke učencev od tretjega do devetega razreda vseh naših šol: matične šole in podružničnih šol Debro, Vrh, Rečica in Šentrupert. Posebej razveseljivo je, da smo s prispevki uspeli »pokriti« vse literarne zvrsti – pesništvo, pripovedništvo in dramatiko. Nekatera besedila so nastala med poukom, druga kot domača naloga ali kot rezultat prostočasnega ustvarjanja. A vsa imajo neprecenljivo vrednost, saj so dokaz prvih pisnih ustvarjalnih poskusov. Saj veste: najpomembnejši in najtežji so prvi koraki ... In če nanje iz osnovnošolskih klopi ostanejo prijetni spomini, je toliko lepše.

Tanja Drolec

IZDALA ŽE DVE KNJIGI

Naša pravljčarka

V naši šoli imamo učenko, ki je že napisala nekaj otroških knjig, kar je velik dosežek, saj obiskuje šele sedmi razred. Manica Slapšak se je za pisanje navdušila, ko je brala knjige.

Takrat si je zaželela, da bi tudi sama enkrat napisala knjigo. Ko je hodila v četrti razred, ji je učiteljica povedala za natečaj. Manica se je prijavila in poslala zgodbo ter na koncu osvojila prvo mesto. Založba, ki je objavila natečaj, je izdala njeno prvo knjigo. Manica je kot vir zgodb uporabila svoje zapiske oziroma kratke zgodbe, nato jih je malce uredila in

kaj dodala ali spremenila in nastala je knjiga. Napisala je dve knjigi – Pa saj ni res in Mišji roman. Obe sta izšli pri založbi Smar-team. Za ilustracije je poskrbela Loti Benček. Če vas morda mika, da bi knjigo prebrali, smo vam za pokušino z Maničinim dovoljenjem pripravili kratek odlomek iz knjige Pa saj to ni res. Želimo vam veliko zabave pri branju.

Tina Kramar, 8.b MŠ Laško

Na mizo položim list papirja ter svinčnik in čakam. Pa saj, saj ... saj to ni res! Svinčnik je pričel pisati zgodbe! Neverjetno, to je enaka pisava kot v tetinem zvezku! Svinčnik res sam piše zgodbe! Pa preberimo ...

Ogledalni deček

Na robu mesta živi deček Tim. Star je tri leta in pol (na kar je seveda zelo ponosen), ima pa tudi sestro Mojco, ki hodi že v prvi razred. Vedno mu pripoveduje, kaj so delali v šoli, Tim pa ponavlja besede za njo. Zato ga Mojca kliče papiga.

Nekega dne je Tim opazoval Mojco, kako se je, preden je odšla v šolo, v kopalnici gledala v ogledalo in si česala lase. Pripela si je še lasno sponko in stekla po stopnicah. Ko je odšla, se je še sam odpravil k ogledalu. Hm, čudno ... zares čudno! Ko je bila pred ogledalom Mojca, je v njem videl punco, pravzaprav bi Tim lahko prisegel, da je bila še ena Mojca. Zdaj ga je skozi to čudno okno radovedno opazoval deček. Tim se je zasmel, ko je zagledal njegove skuštrane lase, a se je kmalu zresnil, saj se je tudi deček v ogledalu začel smejati. Tim je zajokal. Ni prenesel, če se mu je kdo drug smejal. Že je razmišljal, da bi poklical mamo in zatožil nesramnega dečka, ki kuka skozi srebrno okno in ga oponaša, vendar je deček v ogledalu že točil krokodilje solze.

Tim je čisto pozabil jokati. Potem je ves jezen zaškrtal z zobmi in zagrozil: »Pazi se, ti tam *notli!* Povedal bom mami in ne bo ti dala kinder jajčke! Jaz bom pojedel obe!« Naenkrat je otrpnil. Deček v ogledalu mu je žugal s prstom tako, kot mu je prej Tim.

»Ti ... *paplika!*« Hotel je reči paprika. »Plidi vn, plidi vn!« je kričal. A tisti deček ni odnehal. Še vedno ga je oponašal.

Tim je izgubil potrpljenje. Odvihral je iz kopalnice in se skoraj v trenutku vrnil z očetovim kladivom. Zamahnil je z njim proti dečku in razbil ogledalo.

Ni priklical dečka, ampak mamo (ups!).

Konec pravljice pa še vedno čaka, da ga nekdo previdno sestavi nazaj, kajti skrit je v razbitih koščkih ogledala ...

Noro, ta svinčnik je super!

Manica Slapšak, 7.a MŠ Laško

ZA BRALNE SLADOKUSCE

Duhovito, najstniško, zabavno

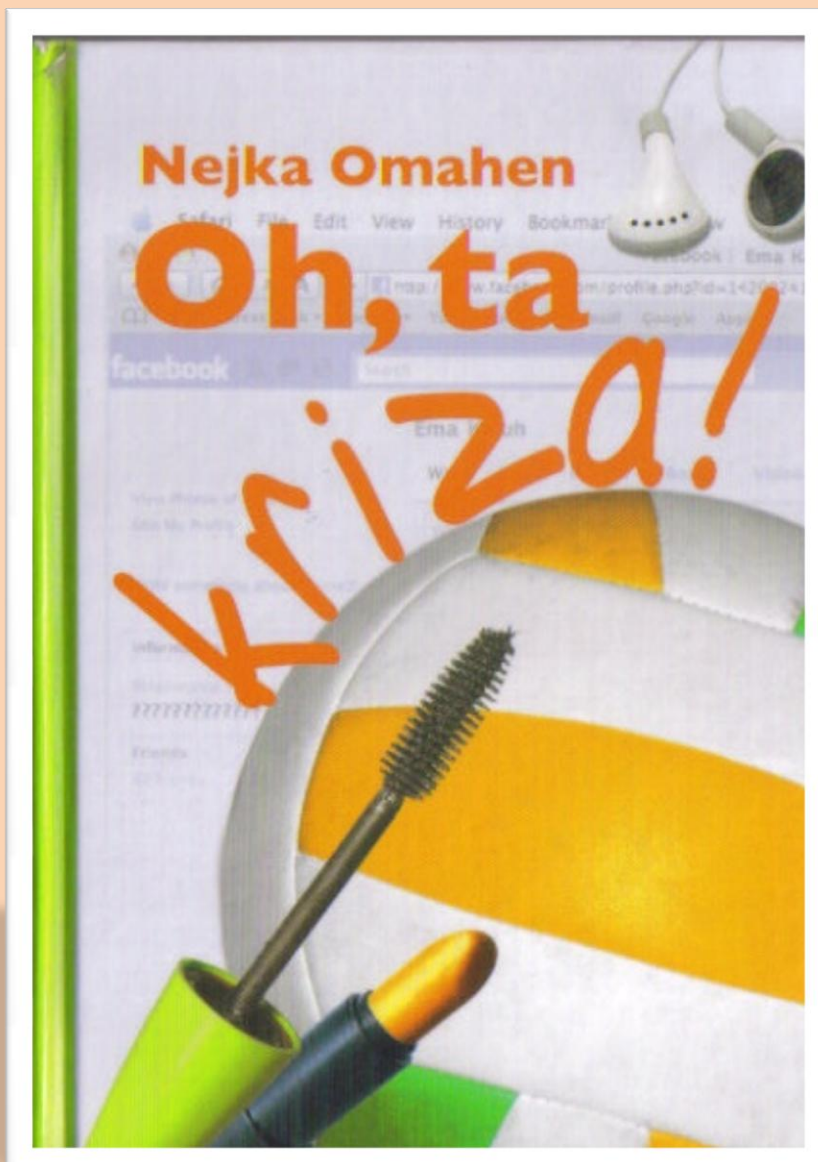
Knjiga Oh, ta kriza! vsebuje duhovito in tudi zabavno v slengu napisano zgodbo o najstnici. Problemi se ji kopičijo iz dneva v dan, ona pa razmišlja samo o tem, ali ji bo uspelo priti med šolsko smetano. Bo osvojila sanjskega fanta? Bo dobila prijateljice? Ali bo ustanovila navijaško skupino? Bo njeno družabno življenje ostalo na psu ali se bo zgodba spremenila?

Glavna junakinja je Ema Kajuh, srednješolka, ki se s svojo družino kar naprej seli in zaradi tega tudi menjuje šole. Ima tri sestre, ki so po značaju zelo različne. Njena mama je odšla v Ameriko, oče pa ob tem doživlja živčni zlom. Zaradi takšnih okoliščin mora Ema kar naprej delati. Kadar ni v šoli in je ne morijo sestre, je na Facebooku, kjer je nihče ne prepozna. Njen najboljši prijatelj je iPod, dokler ji ga učitelj ne zapleni in jo pošlje k literarnemu krožku. Tam se zbliža z najboljšim in

po njenem mnenju najlepšim odbojkarjem Jonom. Začneta se družiti izven šole in Ema že kuje načrte za skupno prihodnost. Ali se bo zgodba razpletla po njenih načrtih ali kako drugače?!

Knjiga je zelo berljiva. Verjetno tudi zato, ker se pisateljica postavi v vlogo najstnice in tako natančno opiše počutje običajne najstnice ob pripetljajih, ki se dogajajo prav vsaki. Več o njenih pripetljajih pa boste izvedeli v knjigi.

Taja Jančič, 8.a MŠ Laško

KNJIŽNI MOLJČKI

REPA

JE POSEJAL

. PA JO JE ŠEL IZPULIT: PRIME

, VLEČE

JO, VLEČE, A IZPULITI JE NE MORE. POKLIČE

PRIME

, VLEČETA JO, A IZPULITI JE NE MORETA.

PRIDE

PRIME

, VLEČEJO JO,

VLEČEJO, A IZPULITI JE NE MOREJO. PRIDE

PRIME

, VLEČEJO JO, VLEČEJO, A IZPULITI JE

NE MOREJO. PRIDE

PRIME

, VLEČEJO JO, VLEČEJO, A IZPULITI JE NE MOREJO.

PRIDE

PRIME

, VLEČEJO IN VLEČEJO - PA SO JO IZPULILI.

Maja Kumberger in Ana Marija Ojsteršek, 8.b MŠ Laško

RADI BEREMO

Noč branja

Pri šolskem časopisu in radiu smo se odločili, da bomo v šoli v letošnjem šolskem letu organizirali Noč branja.

Ker učenci veliko in z veseljem berejo, jim za omenjeno tekmovanje zagotovo ne bo pretežko prebrati nekaj knjig po lastni izbiri. Za nagrado se bodo lahko udeležili Noči branja, ki bo ena sama zabava. Sodelujejo lahko učenci vseh razredov, ki radi berejo, ali tisti, ki želijo samo zabavo ob knjigah. Naloga posameznega učenca je, da do konca marca 2013 prebere vsaj pet knjig, ki ne sodijo k domačemu branju, bralni znački in Cankarjevemu tekmovanju. Seveda morajo izbrati svoji starosti ustrezna besedila. Po dogovoru z

radijsko in s časopisno ekipo bo prebrane knjige v obliki dogovorjenih zabavnih dejavnosti posameznik predstavil na Noči branja. Učenci bodo spali v šoli na blazinah ali v spalnih vrečah. A več o presenečenjih v rednih številkah Kratkočasnika.

Prijave za Noč branja sprejemamo na e-naslov radio@oslasko.si do konca marca 2013. Več informacij lahko najdete na oglasni deski radia in časopisa ali pri novinarski ekipi. Zdaj pa hitro pridno brat!☺

Lucija Lapornik, 9.a MŠ Laško

ODKRIVAMO TALENTE

Prijateljstvo za vedno?

V naši šoli imamo še eno učenko, ki rada piše. Ana obiskuje 8. razred in se je tako kot Manica Slapšak nad pisanjem navdušila med prebiranjem knjig. Tako si je Ana zaželela, da bi tudi sama napisala kakšno. Kot vir uporablja svojo domišljijo, zgodi se ji tudi, da bi kakšni že napisani zgodbi rada kaj dodala. Zaenkrat še ni napisala nobene knjige, a pred kratkim je pripravila zgodbo za natečaj na RTV Slovenija.

Tina Kramar, 8.b MŠ Laško

Pozdravljeni, sem Mia. No, za večino ljudi zdaj gospa Mia. Stara sem 67 let, imam super vnuke, ki me vedno sprašujejo o zanimivih rečeh. Pred nekaj dnevi se je zgodilo, da me je starejša vnukinja vprašala o najboljši prijateljici iz otroštva. Nisem ji znala odgovoriti, saj se tistih časov le bežno spominjam, ampak potem sem kakšno uro kasneje zbrala moči in se lotila podstrešja, ki je bilo, priznam, kar v slabem stanju. Tam sem našla svoj dnevnik, v katerem je bilo tudi pismo, ki sem ji ga pisala ob koncu srednje šole, in ga začela brati ...

»Draga Jane! Res je, da imava vsaka svoje življenje, da sva do določene mere različni, ampak nekaj naju je vedno pritegnilo, da sva tičali skupaj. V dobrem in slabem. Prav spomnim se še, ko sva se prvič srečali v varstvu pri neki gospe. Bila sem stara tri leta, ko sem se s starši preselila v naše mestece. Takoj sva se razumeli in si začeli posojati porcelanaste punčke, kar je bilo v navadi samo med najboljšimi prijatelji. Mislim, da si bila tudi edina, ki je k meni hodila na počitnice spat na senik. In potem sva pač kot vsi normalni ljudje tudi midve odraščali. Ko je napočil prvi šolski dan, sva se vsaka s svojo rumeno rutico sprehodili po šolski telovadnici, ki se nama je takrat zdela tako ogromna in mogočna. Bili sva ponosni in veseli, da sva se srečali. Potem je vse v šoli minevalo mirno. Ne bom rekla, da sva bili pridni, saj sva v petem razredu skupaj jokali pred šolo, ker sva dobili nezadostno oceno pri spisu. Potem so se začela tista leta – pubertetniška, uporniška, trmasta ... A kljub temu sva še vedno nekako spadali skupaj in se dopolnjevali. Nenehno sva govorili o fantih, obiskovali druga drugo, sitnarili simpatijam, preizkušali stvari, ki naju pred tem niso zanimale. Potem je napočil konec osmega razreda, jaz sem se vpisala v zdravstveno šolo in ti v trgovsko, ker pač včasih ni bilo drugih možnosti. Bilo mi je hudo, še bolj pa se mi zdi, da je bilo hudo tebi, ampak nisem imela moči, da bi te vprašala. Oprosti! Najine poti so se ločile, le redko sva se videli in komajda rekli kakšno besedo, ampak za vedno te imam v srcu, mojo najboljšo Jane.«

Ko sem prebrala to, sem bila kar malo jezna nase. Da se nisem spomnila takšne prijateljice! To bi lahko bil višek nemarnosti, ampak sklerozna leta pač. Zdaj je moja vizija superbabice, da bi našla svojo predrago Jane. Seveda sem kot vsaka babica najprej pogledala v telefonski imenik, a je tam nisem našla. Potem sem se že kar malo butasta odpravila pogledat na pokopališče, a tudi tam na srečo ni bilo sledov o kakšni Jane. In sem nehala. Ampak upanje umre zadnje in zato si želim, da bi jo še vsaj enkrat lahko videla.

»Dragi dnevnik, sem Jane in sem najbrž zelo čudna, ker pri 67 letih pišem dnevnik, ampak tako sem osamljena. Nimam vnukov, otrok in ne najboljših prijateljic, ki sem jo imela včasih. Ime ji je bilo Mia, bila je tako posebna oseba, imela je pegice in vihrave rdečkaste lase, kar je bilo za tiste čase redkost. Zato so večkrat gledali za nama, sama pa si ni hotela priznati, da je to zaradi njenih las, ki so bili meni vedno v veselje, zato sem si želela, da bi postala frizerka. To v tistih časih ni bilo mogoče, zato sem nehala sanjariti. Morem priznati, da sem najboljših dneve življenja preživela v njeni družbi. Tako rada bi jo našla, a ni sledu o njej. Najprej sem se lotila telefonskega imenika, ampak sem kmalu odnehala, ker je med vsemi tistimi podatki nisem mogla najti. Nato sem se odpravila na pokopališče in tam videla samo neko žensko, ki je pogledovala po grobovih, če bi kje našla kakšno osebo z imenom Jane. Kar smejala sem se ji in nisem mogla verjeti, da ji je tako dolgčas, da išče stare prijatelje na pokopališču. Nato sem se ovedla, da to počnem tudi jaz, in kmalu odšla. Očitno mi ni usojeno. In zdaj bom odšla v trgovino.«

Po nekaj urah se Jane v trgovskem centru po nesreči zaleti v starejšo gospo: »Joj, gospa, iskreno se vam opravičujem, preverjala sem ceno in vas nisem opazila.«

»Nič hudega. Se zgodi. Vse je v redu.«

»Strgala sem vam zapestnico. Šele zdaj sem opazila, res se vam opravičujem.«

»Ta zapestnica mi veliko pomeni. Je od nekdanje prijateljice, za katero že dolgo ne vem, če sploh še živi.«

»Tudi jaz imam takšno prijateljico. Bi se morda odpravili na kavo, da se pogovoriva? Če imate čas, seveda.«

»Takšni stari gospe, kot sva midve, bi morali vedno imeti čas.« Ko sta si naročili kavo, sta zabredli v pogovor. Po kakšni uri prijetnega klepeta se je zgodilo nekaj posebnega. »Veste, že dolgo časa sem osamljena in sem se odločila, da bom poiskala najboljšo prijateljico,« je omenila Jane. »Tudi pri meni je podobno, vsepovsod sem jo iskala.«

»Čakajte, a se nisva midve srečali na pokopališču?«

»Ja, seveda, že ves čas se mi je zdelo!«

»Jaz pa sem iskala staro prijateljico Mio Hawet.«

Nastala je tišina, Mia je prisledla bliže k Jane, jo prijela za roko, ji snela zapestnico in ji pokazala, da imata enako, nato jo je objela in rekla: »Jane, iskala si mene.«

Ana Blatnik, 8.a MŠ Laško

»SLOVKA JE TUDI SLOVA, A NIKAKOR SLAVKA«

Parodija ...

... je besedilo, ki z namenom zabavanja smeši oziroma na humoren način preoblikuje določeno drugo besedilo, ki je znano širšemu krogu ljudi. Njen namen je opozarjati na različne družbene odnose. Pojavlja se lahko v glasbi, filmu, gledališču ... Pri slovenščini v sedmem razredu smo spoznavali literarno. Za pokušino vam predstavljamo dve besedili. Hkrati vam želimo obilo zabave ob branju.

Volk pred sodiščem

Sodnik: Naj vstopi priča kmet Krompirjevc!

Kmet: Ja, lejga, Kosmatobrivca.

Sodnik: Tukaj sem zate gospod sodnik! Jasno? *(Nato se obrne k slugi.)* Kašopihar, prinesi mi RedBull! Žejen sem! *(Spet pogleda kmeta.)* No, kar začnite s pričanjem, gospod Krompirjevc!

Kmet: Ja, takole je bilo ... Ravno sem sedel na stranišču, ko sem videl volka krasti moj traktor. »Ti, baraba nemarna!« sem rekel. Brez hlač sem stekel ven, da bi ga ustavil, on pa je vzel svoj Samsung Galaxy S3, me slikal in dal na Facebook. Ustvaril mi je profil in zdaj že imam dva prijatelja.

Sodnik: Dobro, dobro. Ne bomo zdaj o tem. *(Se spet obrne k slugi.)* Naj vstopi obtoženi! *(Pride volk v bikiniju.)*

Sodnik:No, gospod Volk ... Zakaj ste kmetu ukradli traktor?

Volk: On je začel, ko mi je ukradel nedrček!

Sodnik: Ta obravnava je končana! Volk je obtožen na dan zapora.

Volk: *(Pride blizu k sodniku.)* Če ne dosodiš meni v prid, bom povedal, kako sem te videl, da si se peljal na skiroju.

Sodnik: Varnostnika, odpeljita ga!

Gašper Juvan, 7.b MŠ Laško

Prebrisani volk in pištola

Pred davnimi časi, ko so se čudeži še dogajali, sta živela brata Grimm.

Napisala sta pravljico o Rdeči kapici, v kateri je bil volk poražen. Ker se s tem ni strinjal, je prišel iz pravljice. Rdeči kapici je ukradel pištolo in ustrelil brata Grimm. Nato ju je dal v skrinjo, da bi ju lahko pojedel kasneje. Nato se je oblekel v oblačila bratov Grimm in začel pisati zgodbo o Rdeči kapici, v kateri volk zmaga. Čez pol ure so v hišo prišli trije prašički. Vprašali so volka, oblečenega v brata Grimm, kje ima brata. Volk jim je odgovoril, da v kuhinji. Prašički so ga vprašali, kje natančneje. Volk je odgovoril: »Na krožniku.« Prašički so se čudno spogledali in ga vprašali, zakaj je tako kosmat. »Ker me zebe.« Prašički so ga še vprašali, zakaj ima pištolo. Kosmatinec jim ni ostal dolžan: »Da vas lahko ustrelim!« Bum, bum, bum! In volk se je vrnil v pravljico.

Primož Mlakar in Žan Jurkošek, 7.a MŠ Laško

KNJIŽNI MOLJČKI

FIŽOLČEK, OGELČEK IN SLAMICA

NEKOČ JE ŽIVELA ZELO NERODNA

, KI JE VSAK DAN HODILA OD

DO

IN

KLEPETALA. KO JE ZAZVONILO POLDAN, PA SE JE SPOMNILA, DA MORA SKUHATI

ZA

UTRUJENEGA

. KER SE JI JE MUDILO, JE

ZAKURILA KAR S

.

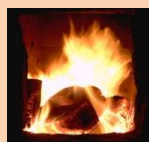
NEKOČ PA JE IZ

PADLA

, NANJO JE PADEL

IN IZ

, V KATEREM JE

NA VSO MOČ VRELA

, JE PRILETEL

. SREDI

SO SE POGOVORILI IN

ODLOČILI, DA JE ZA VSE NAJBOLJŠE, ČE POBEGNEJO, PREDEN JIH VRŽEJO NAZAJ NA

.

URNIH NOG SO ZBEŽALI SKOZI

. PRITEKLI SO DO

, KI JE ZARADI

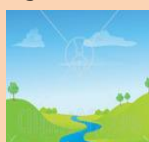
PRECEJ

NARASEL. SPRAŠEVALI SO SE, KAJ NAJ NAREDIJO.

JE MALO POMISLILA, POTEM PA

PREDLAGALA, DA SE ONA VRŽE ČEZ

, ONADVA PA DRUG ZA DRUGIM GRESTA PO NJEJ

NA DRUGO STRAN IN NATO ŠE NJO POTEGETA ZA SABO.

SE JE HITRO PREKOTALIL

PRVI, NATO JE ŠEL ČEZ ŠE

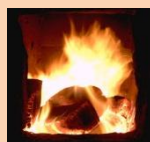
. KO JE BIL RAVNO NA SREDINI, JE

SPEKLO.

SE JE PRETRGALA NA POL IN PADLA ZA

V

. TAKRAT PA SE JE ZAČEL

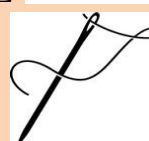
TAKO

, DA MU JE

POČIL. PA JE PRIŠEL MIMO KROJAČ IN MU Z BELO

ZAŠIL

. OD TAKRAT DALJE IMAJO VSI

BEL ŠIV.

Ana Marija Ojsteršek in Maja Kumberger, 8.b MŠ Laško

REČIŠKI »PODALJŠANČKI«

Knjižni kotiček

Pravijo, da zanimanje za knjige in branje izumira. Učiteljice, ki se zavedamo pomena branja, poskušamo na različne načine otrokom priljubiti to dejavnost.

V času podaljšanega bivanja v PŠ Rečica imamo dovolj časa in prostora (prosta telovadnica), da si privoščimo prebiranje mladinske literature nekoliko drugače – leže ali sede, na blazinah, pod odejo, ob prijetni sproščujoči glasbi ... Da je izbor literature pester, poskrbimo vsi – tako učenci, ki prinašajo slikanice od doma, kot tudi sama z izposojenimi knjigami iz knjižnice.

In rezultati? Pozitivna čustva ob prebiranju, več zanimanja za branje. Otroci z veseljem nesejo ljubo,

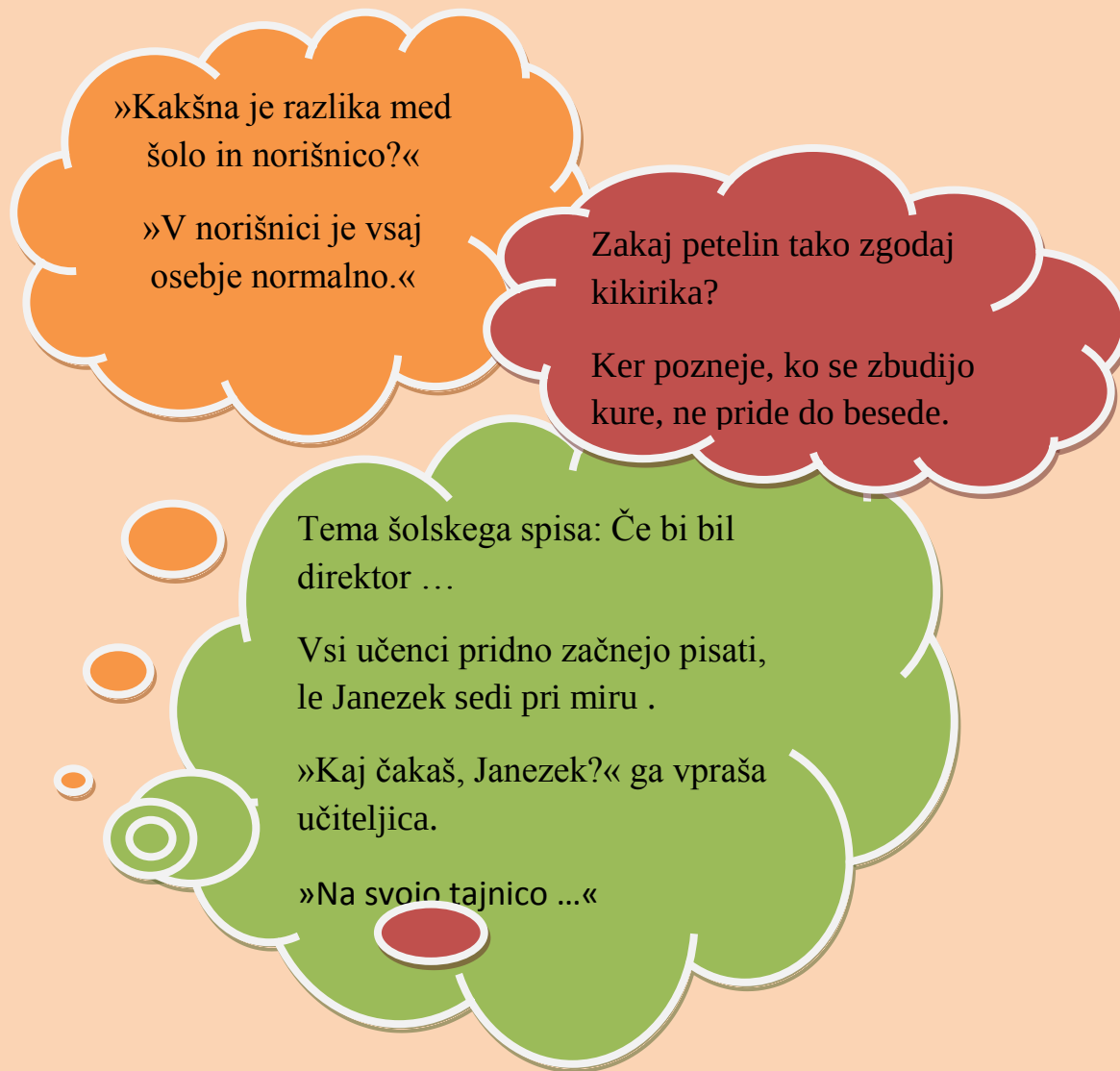
»novo« slikanico domov in jo nato, če želijo, naslednji dan preberejo sošolcem – samoiniciativno branje, medvrstniško učenje. Prvošolci se želijo učiti branja, ki je zanje vrednota.

Moje izkušnje so lepe, zato jih z veseljem predajam naprej. Preizkusite ... Knjiga, topla odeja, prijetna glasba ... Če je človek knjigoljub, lahko na ta način okuži tudi svoje učence.

Lidija Jakopič, učiteljica OPB v PŠ Rečica

KRATKOČASNIKOVA VICOTEKA

Aljaž Grejan, Matjaž Cepuš, Miha Emeršič, 8.b MŠ Laško

ANAGRAM

Več glav več ve

V vsaki številki šolskega časopisa nam ponagaja tiskarski škrat. Tudi tokrat se nam ni izognil. Nagajivo nam je premešal črke. Boste znali razvozlati?

KOVANISAČTKOARK
NICALITERAR

RADI BEREMO

Rastem s knjigo

Projekt Rastem s knjigo je namenjen sedmošolcem, ker ravno pri tej starosti najbolj upade veselje do branja knjig. Vsako leto jim zato Javna agencija za knjigo Republike Slovenije podari knjigo.

Letos so tako dobili knjigo Zlati zob, ki jo morajo prebrati za domače branje. In če bi vas morda zanimala vsebina, naj vam čisto na kratko namignemo. Tomaž, Tina in Peter se nekega poletnega dne odločijo, da bodo odšli plezat. Na poti spoznajo Franka, ki jim predstavi svojega dedka. Ta jim pove srljivo zgodbo o delu v rudniku in da sta s

prijateljem, ko sta bila še mlajša, tam skrila zaklad. Otroci se odločijo, da ga bodo poiskali. A hitro ugotovijo, da niso edini. In tu se zgodba začne zapletati ... Jim bo uspelo najti zaklad? Kaj jih čaka na poti do cilja? Vse to in še več boste našli v knjigi Zlati zob avtorja Tadeja Goloba.

Neža Ferlič, 7.b MŠ Laško

Radi beremo!

BOŽIČNA ZGODBA ZA NAJMLAJŠE

Sneg v zameno za skromnost

BILO JE ŠE NEKAJ DNI DO ZIMSKIH POČITNIC IN VSI, VKLJUČNO Z UČITELJICAMI, SO ŽE PRIČAKOVALI BOŽIČNE PRAZNIKE. PETOŠOLEC JAKA JE ZA NALOGO MORAL NAPISATI PISMO BOŽIČKU IN GA PRED RAZREDOM NASLEDNJI DAN PREBERATI. NA ČIST LIST PAPIRJA GA JE SKRBNO NAPISAL IN POPRAVIL NAPAKE. NASLEDNJE JUTRO PA JE STOPIL PRED TABLO IN CEL RAZRED SE JE OBRNIL PROTI NJEMU IN MU PRISLUHNIL. ZGRGRAL JE NASLOV IN PREBRAL:

»DRAGI BOŽIČEK! VEŠ, ZDAJ KO SEM ŽE STREJŠI, VEM, KAKO JE OTROKOM V AFRIKI, IN ŽELIM SI, DA NJIM PODARIŠ VSE, KAR SI UBOŽCI ŽELIJO. JAZ PA IMAM LE ENO ŽELJO. SICER VEM, DA NI MOGOČE SNEGA KAR PRIČARATI, AMPAK TI, KI SI ČAROBNI MOŽ, BI TO ZMOGEL ZAME? TUDI ČE TO NI MOGOČE, BOM ZADOVOLJEN ŽE S TEM, DA NISEM ZAHTEVAL STVARI, KI JIH SPLOH NE POTREBUJEM. POZDRAVI ŠKRATE! TVOJ JAKA.«

NEKAJ ČASA JE V RAZREDU VLADALA TIŠINA, NATO SO UČENCI PLANILI V SMEH. JAKU SO SE ZAROSILE OČI OD UŽALJENOSTI. UČITELJICA PA JE PONOSNO POBOŽALA JAKA PO GLAVI IN POMIRILA RAZRED. ZVONILO JE, ONA PA JE LE ŠE DODALA: »ZGLEDUJTE SE PO NJEM, OTROCI.« ZUNAJ SO GA ZBADALI, DA SNEG ZARADNI NJEGA ŽE NE BO PADEL IN DA LAHKO SAMO SANJA O AFRIČANIH S POLNIMI SOBAMI IGRAČ.

JAKA PA SE JE ŽE POMIRIL IN SE JIM SAMO SMEJAL. VEDEL JE, DA JE NAREDIL PRAV, KER JE NAPISAL TAKŠNO PISMO.

ZAČELE SO SE ŽE POČITNICE, KO JE NASTOPIL PREDBOŽIČNI VEČER. JAKOVA DRUŽINA GA JE PRAZNOVALA PRI BABICI V PREDMESTJU. POJEDLI SO VEČERJO, ZAPELI BOŽIČNE PESMI IN JAKA JE STOPIL IZ HIŠE, DA BI SE PREPRIČAL, ČE RES NE SNEŽI, KO GA JE PO NOSU NEKAJ PRIJETNO ZMRAZILO. POGLEDAL JE NAVZGOR IN ZAKRIČAL: »MAMI, OČI, SNEŽI! HVALA TI, BOŽIČEK!« BIL JE PRESREČEN IN ŠE RAJE KOT PREJ JE IMEL MOŽA, OBLEČENEGA V RDEČ SUKNJIČ, Z BELO BRADO. PO VESELI PRAZNIČNO RAPOLOŽENI NOČI JE ZASPAL V PRIČAKOVANJU, ČEPRAV JE VEDEL, DA JE SVOJE DARILO ŽE DOBIL. ZJUTRAJ PA JE SKOČIL POKONCI IN STEKEL V DNEVNO SOBO, KJER JE STALA SKROMNO OKRAŠENA SMREČICA. USTAVIL SE JE IN IZGUBIL SAPO, KO JE ZAGLEDAL KOPICO DARIL POD SMREČICO. BILE SO SAME STVARI, KI SO SI JIH ŽELELI NJEGOVI RAZVAJENI SOŠOLCI. BILA PA JE TUDI KUVERTA IN V NJEJ JE BILO PISEMCE, ODIŠAVLJENO S CIMETOM. Z ZANIMANJEM GA JE ODPRL IN PREBRAL: »JAKA! ZASLUŽIŠ SI TO IN ŠE VEČ! TVOJ BOŽIČEK«

Ana Blatnik, 8.a MŠ Laško

PRAVLJIČARKA

Golob in ljubezensko pismo

V naši šoli je ogromno učencev, ki pridno pišejo. Marsikdo je že pri najrosnejših letih pravi pisateljski talent. Takšna je tudi četrtošolka Neža Kovač, ki pridno beleži svoje pisateljske domislice. Eno vam ponujamo v branje.

Nekega dne je princ Leon praznoval 24. rojstni dan. Po običaju si je moral izbrati nevesto, zato je pripravil ples v maskah. Vsem damam v okolici je poslal vabila. Gospa Matilda je imela samo eno hčer, in sicer Suzano. Ta je bila prijazna, ljubezniva in odgovorna gospodična. Z materjo sta živeli blizu princa Leona, zato sta tudi oni dobili vabilo na ples. Gospa Matilda je bila zaskrbljena, saj ni imela denarja, da bi Suzani kupila obleko. Zjutraj je Suzana tako kot vsako jutro odšla delat k sosedovemu kmetu. Na poti domov je srečala princa Leona. Princ se je takoj, ko jo je zagledal, zaljubil v njo. Tudi Suzana se je zaljubila vanj. »Dober dan!« je rekel princ Leon. »Pozdravljen!« je pozdravila Suzana sramežljivo.

Suzana je hitro stekla domov in mami povedala, kaj se ji je zgodilo. »Mati, danes sem srečala princa Leona. Tako je lep!« Mati se je začudila in rekla: »Lepo. Tudi vabilo za ples v maskah sva dobili.« In Suzana je brala: *»Lepo pozdravljeni! Vabim vas na ples v maskah. Tam si bom izbral nevesto. Ples bo jutri ob 19. uri. Nestrpno vas pričakujem. Princ Leon.«* Ko je Suzana to prebrala, je bila zelo navdušena. Mati Matilda pa ni mogla skriti zaskrbljenosti in je rekla: »Suzana, žal mi je, vendar ne moreš na ples.« Suzana sprva ni razumela in je vprašala: »Mati, zakaj ne?« Mati je odgovorila: »Ker nimava denarja za obleko in masko.«

»Ampak jaz sem zaljubljena vanj!« je rekla Suzana tiho in žalostno. »Zelo mi je žal, vendar res ne moreš,« je vztrajala mati in odšla iz sobe. Suzana je ves dan žalovala, zato je ostala v sobi. Tudi naslednji dan je žalost še vedno ni minila. Mati Matilda je ni mogla gledati. Ura je odbila sedem zvečer. Princ Leon je pričakoval dame, najbolj pa je čakal, da se prikaže Suzana. Čakal je in čakal, a Suzane ni bilo. Postal je zelo žalosten. Odšel je v dvorano. Tudi Suzana, ki je ostala doma, je bila žalostna. Ura je odbila polnoč in Suzana je že spala. Ples se je že končal, a princ Leon ni mogel zaspati. Razmišljal je, kako bi našel Suzano. Celo noč je razmišljal in zjutraj se je domislil. Napisal ji bo ljubezensko pismo in ga dal golobu, ki ve, kje stanuje Suzana. In tako se je zgodilo.

Golob je pismo odnesel Suzani. »Tok, tok, tok!« »Že grem!« je zaklicala Suzana in odšla k vratom. Pred vrati je zagledala goloba in pismo, ki ga je imel v kljunu. »Ja, kaj si pa prinesel?« je vprašala začudeno in takoj prebrala pismo. Pisalo je: *»Pozdravljena, Suzana! Jaz sem princ Leon. Rad bi vas zaprosil za roko, saj moje srce gori za vas. Če se strinjate, vas prosim, da pridete jutri popoldne v palačo. Vaš princ Leon.«* Suzana ni mogla verjeti svojim očem. Pismo je pokazala tudi materi. Tudi ona ni mogla verjeti.

Naslednji dan sta odšli na dvor. Preden sta odšli, se je Suzana počesala, se naličila in oblekla najlepšo obleko. Ko sta prišli na dvor, so se takoj dogovorili, da bo čez en teden poroka. Poroka je bila prečudovita. Vsi so se veselili, veliko so jedli in pili, a tudi plesali. Leto kasneje sta dobila lepega, zdravega dojenčka. Deklico Lucijo. Še zdaj živijo srečno in veselo in se imajo radi. In golob še zdaj leta po zraku in prenaša nujna pisma.

Neža Kovač, 4.a MŠ Laško

PISATELJSKI TALENT

Tina in njen mucek Tomi

Tudi Hana Obrez je četrtošolka, ki uspešno brusi pisateljsko pero. Delček svojega literarnega ustvarjanja je bila pripravljena deliti z nami, zato objavljamo spodnjo zgodbicco. Upamo, da nam bo odstopila še kakšno.

Začelo se je nekega lepega sončnega dne. Tina in njen mucek Tomi sta se igrala na dvorišču. Igrala sta se s Tomijevo najljubšo žogo. Bila je zelena s svetlo modrimi pikami. Tomi in Tina sta bila najboljša prijatelja. Tako sta se zabavala, da sta pozabila, da jima je mama naročila, da morata biti pred temo doma. Tina se je spomnila, kaj jima je naročila mama, ko je začelo sonce zahajati za hribi.

Sonce je zašlo, Tina in Tomi sta tekla domov. Bila sta tako utrujena, da sta se ustavila pri jezeru. Tomi je bil žejen, zato se je priklonil in začel piti. Tam sta živela žabec Marko in žaba Mojca. Bila sta Tinina in Tomijeva dobra prijatelja. Rada sta se igrala tako, da sta skakala v vodo. Tomi ni videl, da se Marko pripravlja na skok.

Marko je skočil in po pomoti butnil Tomija, ki je padel v vodo in se zmočil. Tina je stekla k jezeru, da bi rešila Tomija. Spodrsnilo ji je, zato je tudi ona padla v jezero in se zmočila. Na srečo so se na koncu vsi smejali. A ne dolgo, kajti ko sta prišla domov, ju je mama kregala, ker sta bila zelo pozna in mokra. Mama jima je rekla, da za kazen ne smeta iti ven dva dni. Tina in Tomi sta upoštevala, kar jima je ukazala.

Ko sta minila dva dneva, sta Tomi in Tina ponovno šla obiskat Marka in Mojco. Med potjo sta naletela na čudnega moža. Bil je oblečen v temno modro srajco, na glavi je imel razcefran slamnik, nosil je raztrgane hlače in preluknjane čevlje. Tomi se je prestrašil, zato se je skril za Tino. Tudi Tina je bila prestrašena, vendar tega ni pokazala. Glasno je pozdravila moža, a se ji je glas vseeno tresel. Možak je buljil vanju, Tina in Tomi pa sta hitro odšla naprej. Tresla sta se. Kmalu sta prišla do jezera. Marko in Mojca sta veselo in brezskrbno čofotala po vodi. Tina je opazila, da se nekdo tihotapi za njima. Postajalo jo je vedno bolj strah. To je povedala prijateljem. Vsi so postali resni in zaskrbljeni. Hoteli so se skriti, a je bilo že prepozno. Možakar je prikorakal iz grmovja. Šele takrat so si ga vsi ogledali. Tomi in Tina sta hitro stekla domov. Marko in Mojca sta se skrila pod lokvanje. Možakar pa je šel nazaj v grmovje.

Ko sta tako hitro tekla domov, se je Tina spotaknila ob korenino. Tomi je ni videl, zato je pritekel domov brez Tine. Tomi je vprašal: »Sva mu ušla?« Ker mu nihče ni odgovoril, se je obrnil in pogledal, kje je Tina. Ker je ni bilo, jo je prestrašen šel iskat. Ko je pritekel do roba gozda, je videl Tino na tleh. Pri njej je stal možakar in ji nekaj šepetal. Tomi je mislil, da ji hoče storiti kaj žalega. Tako močno se je zaletel vanj, da ga je skoraj prevrnil. Tina mu je hotela reči, da ji je hotel samo pomagati. Tomi jo je prijel za roko in stekla sta domov. Mama ju je čakala pred pragom čisto prestrašena. Hotela ju je kregati, a ko je videla njuna prestrašena obraza, je hotela vedeti, kaj se je zgodilo. Tina ji je povedala, kaj se je zgodilo. Mama ji je verjela. Rekla je, da ne smeta hoditi več sama naokoli.

Vsi so šli spat in Tini se je sanjalo, da ji je umrla mama. Naslednji dan je bila mama zelo bolna, zato ni mogla v gozd po jagode. Tomiju je Tina rekla, naj gre sam v gozd ponje, kajti ona mora čuvati mamu. Tomi jo je poslušal in šel v gozd. Našel je jagode in jih začel nabirati. Kmalu zatem je Tomi videl možakarja. Prestrašil se ga je, zato je počasi začel hoditi nazaj. Za njim je bil prepad in možakar se mu je vedno bolj približeval. Kar naenkrat mu je zdrsnilo in skoraj bi padel v prepad. Na srečo je iz skal visela veja, ki jo je Tomi zgrabil z obema tačkama. Možakar se je prestrašil in pogledal v prepad. Tomi je začel klicati na pomoč.

Možakar je zahripano rekel: »Grem po pomoč.« Tomi ga je slišal, ampak je bil vseeno zelo prestrašen. »Na pomoč, na pomoč, na pomooooč ...« je še enkrat zaklical. Znočilo se je. Tino in mamu je skrbelo, kje je Tomi. Naenkrat je pozvonilo. Bil je možakar in ker mama ni mogla drugega, kot samo ležati, je šla odpret vrata Tina. Prestrašila se je, ko je zagledala možakarja iz gozda, in v hipu zaloputnila vrata. Mama jo je vprašala, kdo je bil. Tina ji je povedala. Spet je pozvonilo in mama ji je rekla, naj ji pomaga vstati, da bo ona lahko šla vprašat možakarja, kaj hoče. Tina je to tudi naredila. Mama je šla je k vratom in vprašala možakarja, kaj hoče. Možakar je bil prijazen in je povedal, da je Tomi padel v prepad. Zelo sta se prestrašili in se hitro odpravili k prepadu.

Možakar in Tina sta pomagala mami, da je lahko hodila. Stekli so k prepadu in pogledali dol. Tudi Marko in Mojca sta prišla. Tina je poiskala dolgo vrv in si jo zavezala okrog pasu. Vsi so prijeli vrv in počasi začeli spuščati Tino. Tina je kmalu dosegla Tomija. Prijela ga je za tačko in začeli so ju vleči. Kmalu so ju povlekli na varno. Mama se je zahvaljevala in zahvaljevala. Tudi Tomi se je zahvalil možakarju. Mama je pobrala polno košaro jagod in vsi so srečni odšli domov.

Na večerjo so povabili tudi možakarja, ki je obljubil, da nikoli več ne bo tako strašno korakal proti drugim. Možakar ni imel doma, zato je spal v gozdu in jedel gozdne sadeže in žuželke. Najprej so mislili, da je hudoben, a v resnici je bil zelo reven in prijazen. Rekli so, da lahko živi pri njih. Možakar je bil zelo srečen in se je začel zahvaljevati. Dobil je lepa nova oblačila. Mama je naredila jagodno torto in vsi so praznovali.

In od takrat mama ni več imela skrbi za Tino in Tomija, ko sta se šla igrat, ker ju je ves čas čuval možakar, in vse se je srečno končalo. Kdove ali je ta zgodba resnična.

Hana Obrez, 4.a MŠ Laško

Hana Obrez in Neža Kovač ne samo lepo pišeta, temveč tudi ustvarjata čudovite risbice.

RECEPT

Juha, ki pospešuje rast brade

Sestavine: pol podganjega očesa, tekoče blato morskega psa, lonček opičjega ušesnega masla, kg konjskega smrklja, 3 dl polžje slin, 5 dlak Ivana Cankarja, 4 dl krvi pozidne kuščarice

Postopek: V velik lonec damo polovico podganjega očesa, primešamo lonček opičjega ušesnega masla. Lonec postavimo na štedilnik in počakamo, da zavre. Ko zavre, dodamo kg konjskega smrklja in 3 dl polžje slin. Nato na juho potresemo 5 dlak Ivana Cankarja in prilijemo 4 dl krvi pozidne kuščarice. Kot aromo lahko dodamo tekoče blato morskega psa. Pojemo in brada bo hitreje rasla.

Stranski učinki: Če je vaša brada rjave barve, juhe raje ne jejte. Lahko se vam pojavijo bolečine v kolenih. Bolečine so lahko tako hude, da vas bolijo tudi zobje. Če pa ste juho že pojedli in so se vam bolečine že pojavile, hitro odidite na Triglav. Na vrhu boste videli dva grma. Pojdite k tistemu, na katerem raste vijoličen sir. Utrgajte enega in ga prinesite v dolino. Ko boste v dolini, ga pojejte in bolečine bodo izginile.

To juho je jedel tudi kralj Matjaž,

poskusite jo,

počutili se boste kot kuhan čemaž.

India Karlatec, 7.b MŠ Laško

RADI IMAMO SLOVENŠČINO

Kako je raček postal labod

Pri slovenščini ogromno beremo in se o prebranem tudi pogovarjamo. Če se v kakšno zgodbo še posebej vživimo, napišemo tudi njeno nadaljevanje ali si celo izmislimo drugačen konec. Tokrat smo se vživeli v grdega račka, ki je ugotovil, da je postal prelep labod.

Kar nisem mogel verjeti, da sem postal labod. Ostali labodi so me sprejeli v svojo družbo. Povedal sem jim celo zgodbo. Nato so rekli, da ne morem biti sin race, če sem labod. Spoznali smo se in nato dogovorili, da bomo odleteli na jug. Ko sem vzletel, se nisem mogel načuditi. Počutil sem se svobodno. Leteli smo v obliki črke V. Med letom se nismo ustavili. Ko smo prispeli, smo si najprej odpočili. Spoznal sem veliko labodov. Vsi so bili prijazni z mano.

Čas je hitro mineval, zato smo se nekega dne odpravili nazaj. Spet sem letel! Med letom so na nas začeli streljati in kar naenkrat je nekaj trdega priletelo vame.

Mislim, da so me zadeli. Počasi sem padal, pri čemer sem se skušal nekako obdržati v zraku, ampak mi ni uspelo. Padal sem in padal in na koncu pristal pred hlevom na kmetiji.

Tam sem se najprej poskušal rešiti pred lovcem, ki me je zadel v perut. Našel sem odprtino v deblu drevesa in se zatekel vanj. Tam sem bil varen. Nato je k meni prišel manjši labod in najprej sem se ga prestrašil. Tudi on se je ustrašil mene. Nato sva se predstavila drug drugemu. Oskrbel mi je poškodovano perut. Odšla sva k njegovi družini. Ta se me je razveselila, saj je bilo na tem območju malo labodov, ker je skoraj vse postrelil lovec. Ko sem to slišal, me je zbodlo v srcu. Kako lahko tako lepe ptice, kot smo labodi, nekdo ustrelj? Ko sem mami raci povedal svojo zgodbo, je rekla, da me bo ponovno vzela za svojega. Nisem mogel verjeti. Bil sem zelo vesel. Tudi mladi raček je kar poplesaval od sreče. Srce mu je bilo kot noro. Tudi on bo lahko deležen prave ljubezni. Nato mi je mali raček razkazal kmetijo.

Anja Biderman, 6.c MŠ Laško

PŠ VRH NAD LAŠKIM

Kovanje rim

Tretješolci so pri uri slovenščine brali pesem Nika Grafenauerja z naslovom Na koncu sveta. Žan Gradišnik in Zala Tausers vam bosta zaupala, kaj zanju pomeni »na koncu sveta«.

Učiteljica Simona Sirk

NA KONCU SVETA Niko Grafenauer

Na kvizu za bistre živali
so čudno modrost spraševali.
»pove naj,« so rekli, kdor zna,
kaj je na koncu sveta.«

»Na koncu sveta?« je beseda
zamikala najprej medveda.
»Na koncu sveta? Hm,seveda,
na koncu sveta je panj meda.«

»Na koncu sveta?« ugiba kura.
Mine minuta, pol ure, ura ...
»Na koncu sveta,« udari v črno,
»na koncu je zlato zrno.«

Goska si beli glavo:
»Na koncu sveta? Kaj bi bilo?«
»Na koncu sveta?« tuhta krava,
»na koncu sveta raste trava.«

»Na koncu sveta?« reglja žaba,
»tam nam prede več kot slaba,
tam je velik počen lonec,
v njem je vsake zgodbe konec.«

Na koncu sveta modruje prerokinja.
Na koncu sveta je riba doma,
pove ti vse, kar želi si srce.

Na koncu sveta modruje pes.
Na koncu sveta je svinčnik doma,
napiše ti vse, kar se tebi ne da.

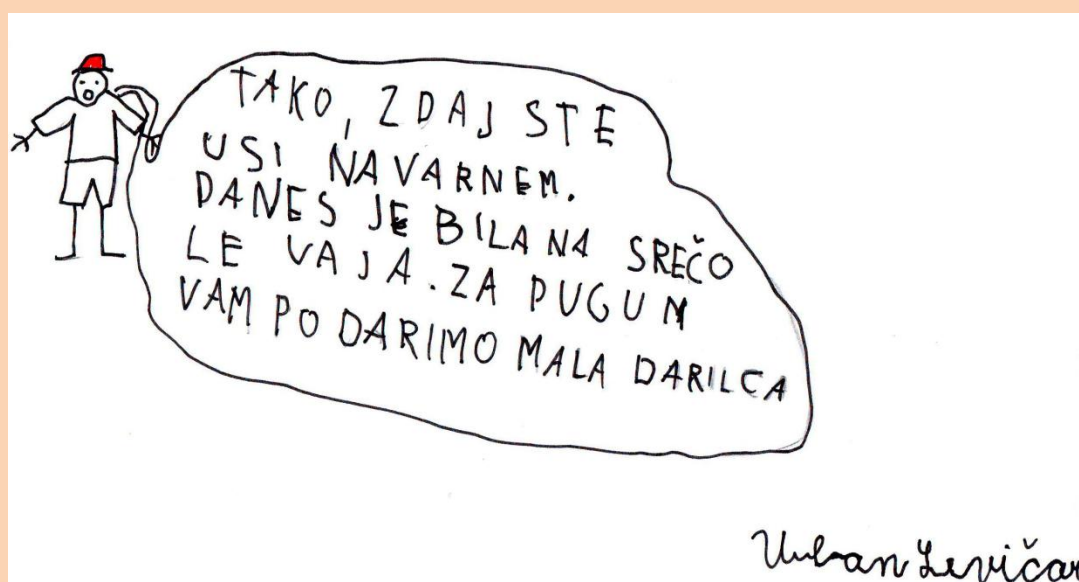
Na koncu sveta je lonec zlata.
Miška se iz lonca smeje
in zlatnike šteje.
1, 2, 3, pojdi ven ti!

PŠ REČICA

Ko šola zagori ...

V četrtek, 25. oktobra, se je močno kadilo s podstrešja podružnične šole v Zgornji Rečici. Otroci smo hitro v koloni zapuščali šolske prostore, učiteljica pa je med potjo z mobitelom klicala 112. Pred šolo so prihiteli tudi sosedje, misleč, da potrebujemo pomoč. Z varne razdalje smo opazovali delo gasilcev in bili ponosni ob njihovi pohvali, da smo uspešno izvedli evakuacijo iz goreče šole.

Učenci PŠ Rečica in učiteljica Ksenija Vozlič

LJUBEZENSKA ZGODBA

Ljubezen v Münchnu

Popoldne pri družini Korid je bilo takšno kot vsi popoldnevi zadnja dva tedna, z vsakodnevnimi prepiri med Luno in njenima staršema.

»Čisto nobene stvari mi ne pustita! To, da bi mi prepovedala pospravljanje sobe, ne, to pa ne. V šoli imam dobre ocene, nisem v slabi družbi ... Prosim vaju za božično darilo, ampak ne, vaju ne gane. A je tako težko pustiti hčer na koncert?« Luna je nasršeno gledala starša in globoko vzdihnila in izdihnila. Oče jo je pogledal utrujeno in rekel: »To smo obdelali že najmanj desetkrat, sama ne greš, če gre s teboj Venera, prav, sicer ne. Zdaj pa pojdi v sobo naredit nalogo.« Luna je zacepetala in nato s težkimi koraki zapustila kuhinjo.

Luna Korid je s svojimi starši in starejšo sestro Venero živela v vili v Ljubljani. Njena starša, bogat poslovnež in igralka, sta svoji hčeri poimenovala po planetih, ker sta bila obsedena z astronomijo. Venera je bila razumevajoča šestnajstletnica, ki je oboževala pisanje knjig in scenarijev. Pri desetih je napisala scenarij, ki ga je poslala na natečaj, in dobila nagrado. Njeno popolno nasprotje je bila sestra. Bila je silno razvajena, pred sošolci pa se je velikokrat tudi postavljala. Njeno najljubše delo je bilo opravljanje in osvajanje fantov. Imela je veliko muh, med katerimi je bila tudi udeležba na koncertu. Do stopnje joka še ni prišla, saj je vedela, da potem sploh ne bo dobila tistega, kar si želi. Skupina, ki naj bi igrala, Luni niti ni bila tako zelo všeč, vendar se je Luna odločila, ker se njene sošolke koncerta niso smele udeležiti, da bo izkoristila priložnost in se spet pohvalila. A njen načrt se je izjalovil, starši ji namreč niso pustili, da bi sama šla na koncert.

Prepiri s starši so se stopnjevali. Luna je v pritličju po marmornatih tleh tekala bosa, njen oče pa nespretno za njo. V predsobi je bilo polno dragocenih kipcev in ti so kot za stavo padali po tleh, ko je mimo tekkel gospod Korid. Venera je v zgornjih nadstropjih poslušala glasbo, vendar še tako glasno nabijanje ni omililo dogajanja v pritličju. »Mislim, da je zdaj pravi trenutek!« je rekla in odšla v pritličje. Gospod Korid je Luno končno umiril in zdaj je sedela na stolu. Zraven je stala gospa Korid. »Ne vem, zakaj takšno norenje, če grem jaz zraven in imam karte?« je vprašala Venera. Luna je vstala tako hitro, da se je še edini cel kipec prevrnil, tako hitro je stekla objet Venero. Ormand, njun oče, pa je blažen rekel: »Hvala bogu, mislim, da se bom zjokal od sreče. Mama Ottavia je presenečeno rekla: »Venera, kako, kje ...?« Venera se je zasmejala: »Leon je rekel, da mi jih podari za božično darilo, če bom s seboj vzela svojo sestro. Ker je moj najboljši prijatelj, mu vse povem, zato sem mu povedala tudi, kaj se vsak dan dogaja doma. In mislim, da smo mu lahko vsi hvaležni.« Nasmejali so se in odšli v restavracijo, da bi proslavili.

Od takrat, ko je Venera svoji družini povedala, da ima dve vstopnici za koncert skupine Wild Anne, sta minila že dobra dva meseca. Do odhoda v München, kjer je bil koncert, je manjkala le še ura, v hiši Koridovih pa so potekale zadnje priprave. Luna je sedela na tleh, si lakirala nohte na nogah in telefonirala. Njena mama je hodila okrog in govorila: »Kaj pa ta nadvse ljubka oblekica?« Luna se zanjo nekajkrat sploh ni zmenila, včasih je rekla: »Ne vidiš, da se pogovarjam?« Mama ji je res pustila marsikatero stvar, vendar nihče ni želel biti v njeni bližini, ko ji je pregorela žarnica. Iz rok ji je izpulila telefon, zajela sapo, nato pa začela govoriti s tako tiho srhljivim glasom, da jo je Luna nemo poslušala: »Luna, zdaj pa dovolj. Imaš pet minut, da si pripraviš, kar misliš vzeti s seboj. Če ne boš imela pripravljenih stvari, ko pride avto, ki vaju bo odpeljal v München, boš ostala doma.« Luna je vstala kot uročena, vzela torbo in vanjo začela zlagati stvari, ki jih je želela imeti s seboj. Mama je zadovoljno odšla v pritličje. V sobo je ravno takrat, ko je Luna zaprla zadrgo na torbi, pritekla Venera: »Luna! Avto! Gremo!« Stekli sta k vhodnim vratom, kjer sta čakala gospod in gospa Korid. Dekleti sta objeli starše, ta sta jima zaželela srečno pot in jima dala denar. Dekleti sta sedli v avto, pomahali staršem in avto je speljal. Med potjo je Luna poslala nešteto SMS-ov, Venera pa se je učila in brala knjigo. Kmalu sta se znašli pred hotelom in vse, kar sta lahko izustili, je bilo le »vau«. Hotel je stal v središču Münchna in je imel nad vhodom veličastno levjo glavo. V notranjosti je bilo vse lično opremljeno, večinoma z zlatom in mahagonijevim lesom. Odšli sta do recepcije, kjer ju je ogovoril mlad receptor: »Vajin oče je za dve noči rezerviral naš najboljši apartma. Zajtrk in večerjo vama bomo postregli v sobi. Poskrbeli bomo za prevoz do koncerta, po vaju pa bo prišel vajin voznik. Sta v sobi 136, tukaj je kartica za vstop v sobo. Osebje hotela Mirables vama želi prijetno bivanje.« Dekleti sta prtljago odložili v apartmaju, ki je bil prav tako kot avla veličasten, potem sta se odpravili v mesto na kosilo. Nato sta odšli nakupovat. V hotel sta prišli pozno ponoči.

Naslednji dan sta dolgo poležali, tako da sta zajtrkovali šele ob pol dvanajstih. Potem se je začelo pripravljanje na koncert. Venera je bila oblečena v petih minutah, Luna pa se je najmanj desetkrat preoblekla, kolikokrat si je na novo nanesla ličila pa je sploh nemogoče prešteti. Ko so iz recepcije poklicali, da je avto prispel, sta bili lično urejeni, Luna pa je v roki stiskala transparent, na katerem je bilo napisano »We <3 you Wild Anne«. Wild Anne so sestavljali Anne, Luke, Jake in Gary. Bili so iz Amerike in stari šestnajst, sedemnajst let. Dve uri pred koncertom so delili avtograme in se slikali z oboževalkami. Venera in Luna sta se prebili v prvo vrsto. Veneri je bila skupina všeč, na skrivaj je bila celo zaljubljena v Luka, vendar se s tem, da verjetno ona njemu ne bo všeč, ni obremenjevala, saj je vedela, da so možnosti za to tako velike kot za ukinitvev šole. Nato je skozi vrata stopila skupina. Veneri je srce skoraj padlo v hlače, ko je videla, kdo gre proti njim. Ko je Luke prišel k njima, je Luna izgubila dar govora, Venera pa je ohranila mirno kri in začela govoriti: »Hey, we are from Slovenia. My name is Venera. My sister Luna is really happy because she got to see you and because of that she can not speak. Can you give me an autograph and take a picture with us?« Luke se je nasmehnil in rekel Veneri: »You are cute, you know, come with your sister to the party after the concert.« Venera je postala rdeča kot njegova živo rdeča majica. Podpisal se jima je in se nato z njima slikal. Skoraj je že odšel, vendar se je obrnil k Veneri in ji dal listek: »Here is my number, see you tonight.« Pomahal ji je in odšel k naslednjim oboževalkam. Zdaj je bila Venera rdeča veliko bolj kot njegova majica. Oboževalka, ki je stala zraven nje, jo je grdo pogledala, nato pa Venerino roko, kjer je bil listek z Lukovo številko. Med potjo v McDonalds je Luna govorila, vendar je Venera ni poslušala. Vsake toliko časa je pokimala in nekaj zamrmrala in Luna je bila zadovoljna. Pri sebi pa je premlevala zadnje dogodke, nasmehnila se je in rekla: »Nikoli ne izgubi upanja!« Luna jo je presenečeno pogledala in rekla: »Kaj?!« Venera pa se je samo zasmejala.

Imeli sta najboljše vstopnice in sta zaradi tega morali biti prej v areni. Luna je ta čas visela na telefonu, Venera pa je poslušala glasbo. Nato se je koncert začel. Kljub temu, da nobena od njiju ni znala vseh besedil, sta dve uri, kolikor je trajal koncert, uživali. Po koncertu je k njima pristopil varnostnik in jima povedal, da ga je poslal Luke. Popeljal ju je na zabavo, kjer je bilo veliko deklet in fantov. Zraven nekega dekleta je sedel Luke in se smejal. Ko je Venera videla, da dekletu kraca neke številke, se je obrnila na peti in skupaj z Luno odšla. Pred hotelom ju je čakal voznik. V očeh je imela solze, ko je za njo pritekel Luke. Vprašal jo je, kaj je narobe, ona pa mu je odgovorila, da je mislila, da mu je všeč, vendar je videla, da je dekletu pisal številko. Luke se je nasmehnil in rekel, da je bila to številka njihovega menedžerja, saj iščejo novo vizažistko. Nato ji je rekel: »You are a beauty and I love you.« In jo poljubil. Luna je zacvilila, Luke pa je nadaljeval: »Here are the tickets for our next concert. Please come, I want to see you.« Še enkrat jo je poljubil, dekleti sta sedli v avtomobil, on pa jima je mahal, dokler ju je videl. Dekleti sta varno prispeli v Ljubljano, kjer sta dva tedna nestrpno čakali na naslednji koncert.

Taja Jančič, 8.a MŠ Laško

ALI VESTE?

Zakaj se zgodijo napake in kdo je tiskarski škrat?

Napake? Ja, res se zgodijo. Ampak zakaj? Želite vedeti? Seveda, vsak hoče! No, povedala vam bom. Napake so brezupen primerek. Najbrž ne veste tudi tega, da tiskarski škrat res obstaja. Vam izdam, kdo je? Škrat smo mi sami, ker se vedno kaj zmotimo ... No, zdaj veste, kdo je to.

Napake in napakice ...

Živela sta Napakec in Napakica, ki sta se želela poročiti. Vendar sta to le besedi. In besede se pač ne morejo poročiti. A sta se kljub temu poročila. Najverjetneje se sprašujete, kako je to mogoče. Je, in sicer iz preprostega razloga – ker sta si tako podobna ...

Urša Erjavec, 4.b MŠ Laško

SLOVENŠČINA

Književni junaki v sliki

Učenci pri pouku slovenščine ne samo berejo in pišejo, temveč tudi rišejo. Mehmed Zulić in Larisa Ortl iz 6.c-razreda MŠ Laško sta ustvarjala na temo Grdega račka.

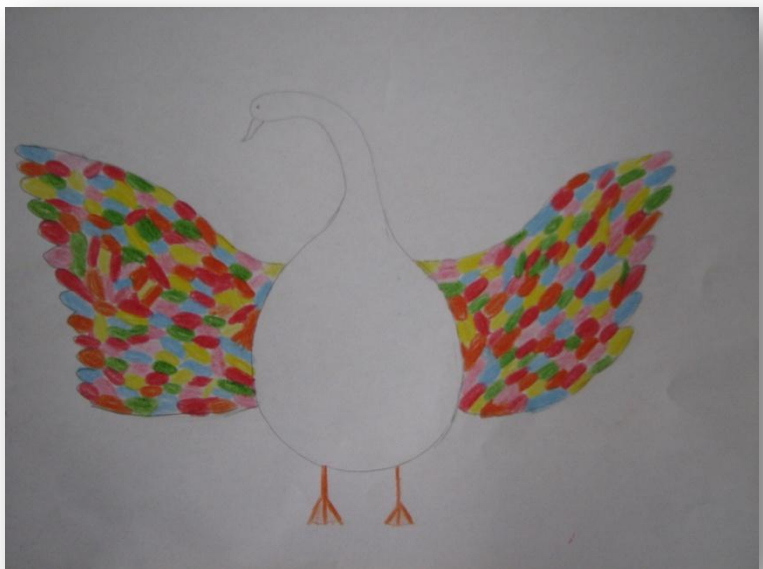
Mati raca vali ...

Mlade račke prikukajo na svet ...

Raček se zave svoje lepote ...

Moderni raček ...

MŠ LAŠKO

Proslava ob kulturnem prazniku

V četrtek, 7. februarja, smo počastili slovenski kulturni praznik. Spomnili smo se našega največjega pesnika Franceta Prešerna.

Tokrat smo prireditev zasnovali malo drugače. Lotili smo se Prešernovih nagrad, ki jih v Cankarjevem domu podeljujejo na predvečer 8. februarja. Slišali smo, da se omenjene nagrade podeljujejo slovenskim ustvarjalcem za najvišje dosežke na področju umetnosti. Zato smo predstavili nekaj Prešernovih nagrajencev in si nato ogledali kratke odlomke filmov, s katerimi so kakorkoli povezani. Ogledali smo si Seliškarjevo Bratovščino Sinjega galeba, Cvetje v jeseni Ivana Tavčarja, omenili pa smo tudi Prešernovega nagrajenca Frana Milčinskega Ježka,

ki je napisal vsem znano Zvezdico Zaspanko. Seveda je teh nagrajencev preveč, da bi vse naštevali, a smo kljub temu lepo proslavili praznik.

Prireditev sta vodili učenki osmega razreda Taja Jančič in Ana Blatnik, Klemen Dečman je skrbel za predvajanje odlomkov filmov, medtem ko so Jernej Maček, Bor Turnšek in Matjaž Škorja zaigrali Zdravljico. Za portrete Franceta Prešerna so pri likovni vzgoji poskrbeli učenci pod vodstvom učiteljice Anite Drnovšek.

Nataša Grešak, 7.a MŠ Laško

Voditelji in nastopajoči

PESNIŠTVO

Slava s slabe ...

Vsak si postati slaven želi, a poglejmo z realne strani, vse tudi tako bleščeče ni. Zjutraj se ob zgodnji uri zbudiš, čeprav si še poležavati želiš.

A na snemanje filma bo treba, hočeš ali nočeš!

Ko prisiljeno nasmejan avtograme deliš, moške v črnem skrbijo, da oboževalci od nervoze ne znorijo.

Kasneje dobiš SMS-sporočilo: »Najino prijateljstvo je minilo!« Nekdanja kolegica odpisala te je, še fant zapustil te je. Seveda se razjočeš in zaradi tega se ti ličilo razmaže, asistentka pa ti govori, da bo kmalu laže.

Paparaci in novinarji, brez njih ne gre. Ko iz stavbe stopiš, režiser o novem filmu ti govori, medtem pa ti novinarji s svojimi fotoaparati in bliskavicami zaslepijo oči.

Ves utrujen od napornega dneva domov se odpraviš, naslednje jutro pa v trač časopisu zagledaš: »Slavna ... po mestu z ogromnimi podočnjaki »mašira«, se morda drogira?«

Veste, na kaj namigujem?

Ves čas moraš biti popoln in ko si že na robu pritiska, rečeš: »Tega na zmorem.«

Kako so končali na primer Whitney, Amy in Elvis? Drugi so preveč zahtevali in zaradi drog zvezdniki niso več karizme izžarevali, na koncu pa so zaradi utrujenosti in pritiska pregorevali.

A naj vas potolažim, da slava le ni tako huda reč, le od sebe morate dati vse po svojih močeh; sicer pa se lahko o tem prepričate v naslednjih »vrsteh«!

... in z dobre plati

Slava. Oboževalci, prijateljev cel kup, menedžerji, ogromne vile in še na rojstni dan povabiš Julio Roberts – čakaj, a ni to tista slavna igralka?

Seveda, če si slaven, ti to ni nobena neznanka.

Uf, tvoji obrazi vsepovsod: na plakatih, v oglasih, revijah in na različnih predmetih ter ogromnih panojih po vsem svetu blešče se, čeprav ti včasih lasten obraz na živce gre.

A da pomisleke o sebi odmisliš, ljudje poskrbe, ki govorijo o tebi le najboljše.

Milijoni oboževalcev, huh, vsem si za zgled in še vsi ti pravijo: »Kakoooo si lep!«

Da ne govorimo o denarju – cele gore ga imaš, pomembno je le, da z njim premišljeno ravnaš!

Znane znamke te prosijo, da reklamo za njih narediš, zatem pa si še več oboževalcev pridobiš!

Svoj talent razvijaš in ga svetu odkrivaš. Lahko si »svetoven« igralec, pevec, športnik, lahko tudi prodajalec ali slaven plesalec, ni pomembno, kaj – glavno je, da če hočeš uspeti, moraš delati, delati, delati, na koncu pa uživati.

Slava ti marsikaj ponuja, odpre nove poti, ki jih v normalnem svetu ni. Vsak si to najbrž želi, ampak veste, kaj: jaz mislim, da je super biti v svetu, ki je tukaj in zdaj!

Ker saj veste: smo, kakršni smo – zato radi se imejmo, a tudi druge ljudi, tudi če nam niso všeč, spoštujmo!

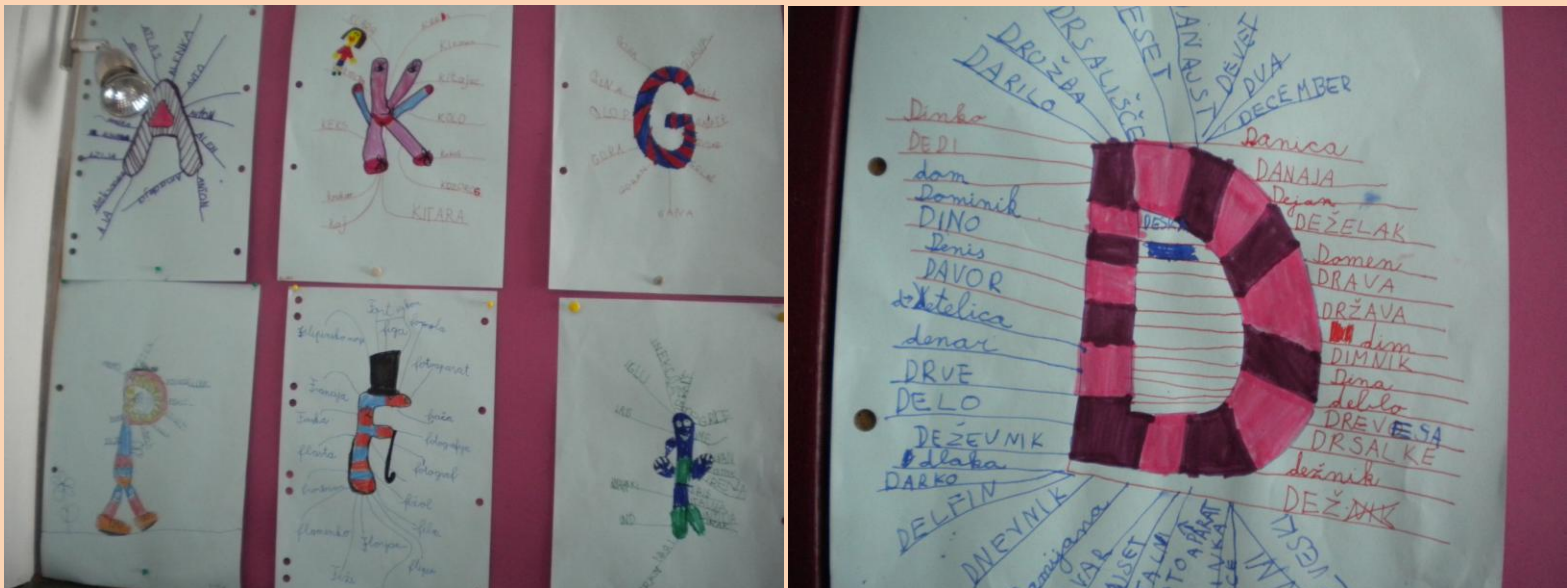
Torej naj vas ta pesem poduči: ko se boste spomnili na slavne ljudi, v mislih imejte dobre in slabe plati!

Nataša Grešak, 7.a MŠ Laško

»Kulturne novice« iz Rečice

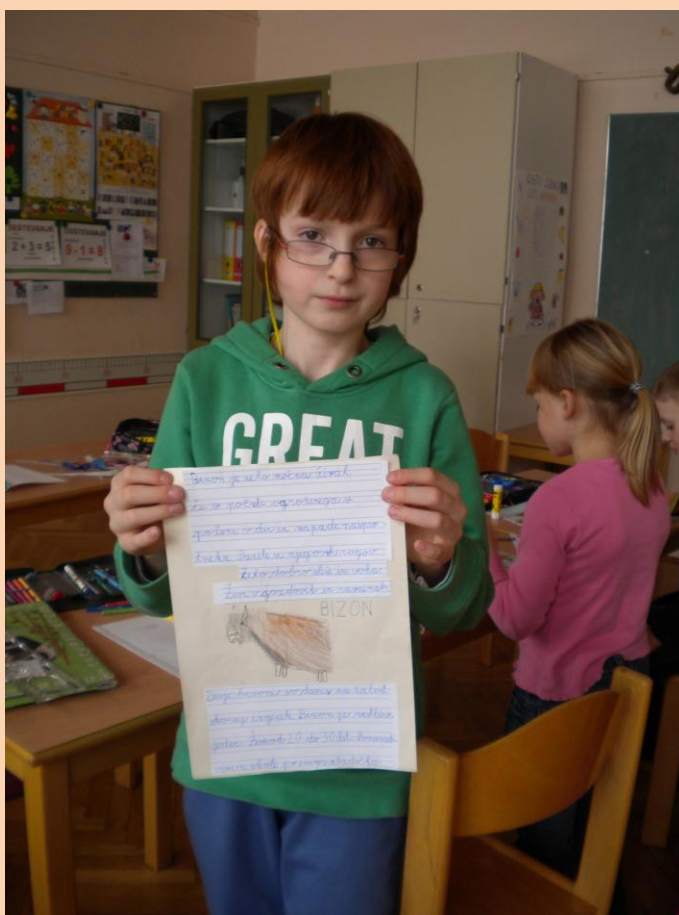
Naše literarno ogrevanje je izgledalo takole: vsak učenec je izbral svojo najljubšo črko in jo oživel. To pomeni, da je črka dobila človeško podobo – kakšne nagajive oči ter roke, noge ... pri deklicah tudi modna oblačila in modne dodatke. Sledilo je napeto iskanje in pisanje besed na izbrano črko. Ko je

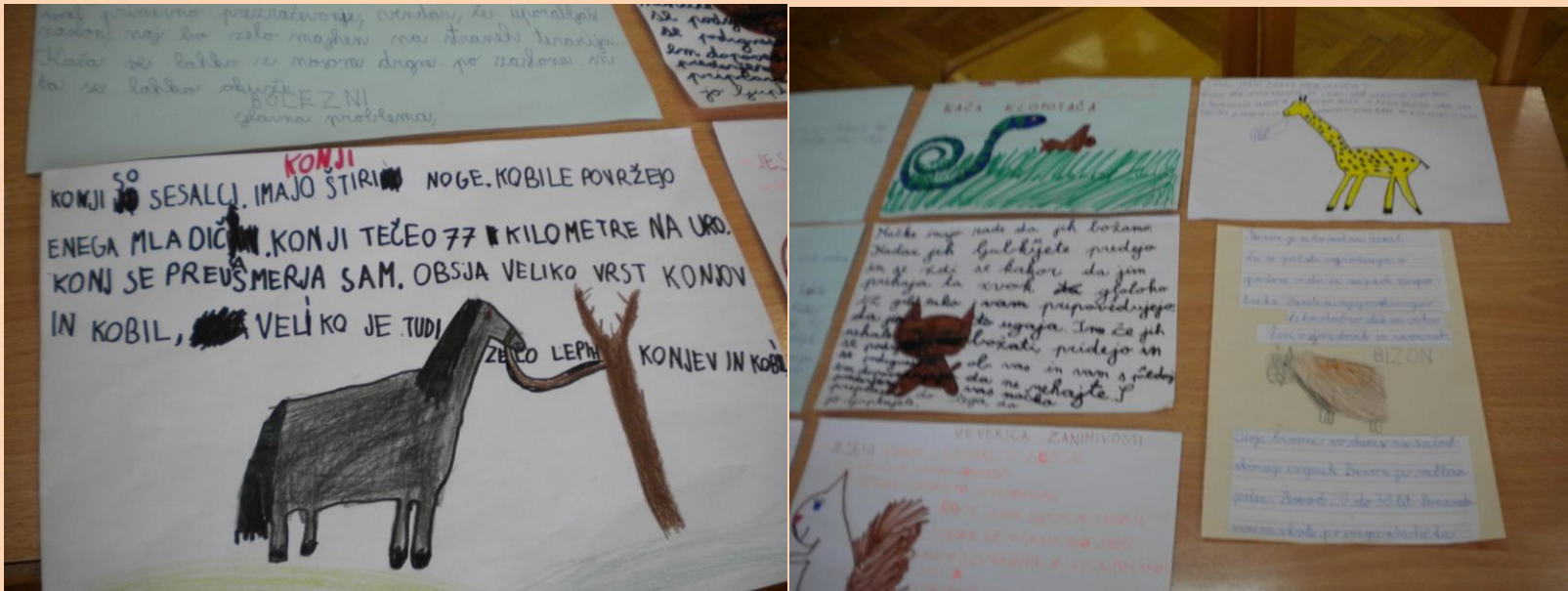
zmanjkalo idej, smo se odpravili brskat po otroških revijah, leksikonih, globusu ... Vsaka nova beseda je bila za otroke kot zaklad. Ko je motivacija nekoliko upadla, smo začeli šteti besede in predstavljati posameznika in njegove črke.

Naslednja vsakodnevna dejavnost je bilo oblikovanje lastne knjige. Odločili smo se, da bo to naše skupinsko delo. Brez posebnega dogovarjanja so se učenci strinjali, da bo to knjiga o živalih. Vsak je izbral žival, jo ilustriral in zapisal zanimivosti o njenem življenju. Pri mlajših učencih so podatke o živalih zbirali tudi starši ter dedki in babice v

popoldanskem času doma. Učenci so pri tej dejavnosti lahko brskali po internetu, leksikonih ... si ogledovali različne slike, fotografije in se čudili raznolikostim v živalskem svetu. Ker je delo zabavno, knjiga še nastaja. Koliko strani bo štela, bomo še sporočili!

Preizkusili smo se tudi v pesnikovanju. Na žalost smo ugotovili, da je sestaviti pravo pesem za nas pretrd oreh. Nastale pa so rime, ki smo jih ilustrirali, zapisali na odpadne kartončke in uporabili za

družabno igro spomin. Predvsem naši prvošolci imajo z njo veliko veselja, saj ima dodano vrednost – je naš edinstven izdelek.

In vsakodnevno so se porajale nove ideje za pisanje, branje in seveda likovno ustvarjanje – tako meni kot učencem. Stare otroške revije so bile glavni vir za zbiratelje ugank, otroških pesmi in pravljič, ki so jih

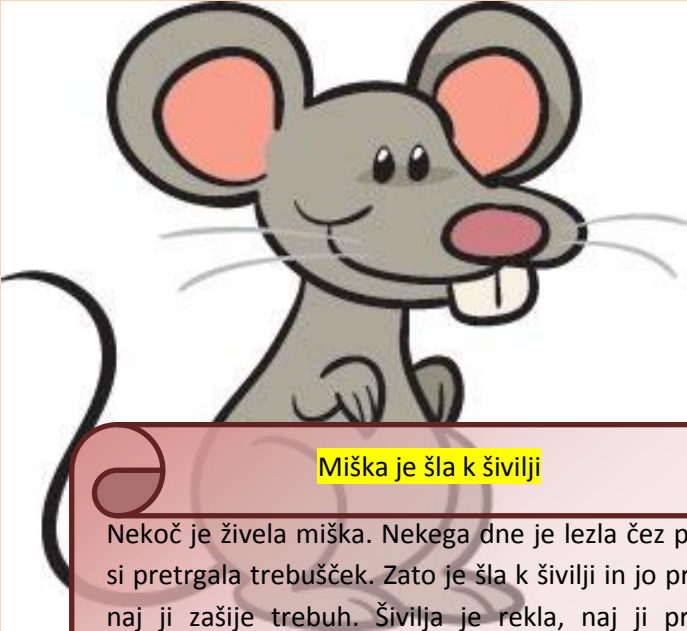
učenci zrezali in samo najljubše prilepili v lastno knjižico. Nekateri so se poigrali z ilustriranjem, drugi z branjem sošolcem na iskriv način ...

Učenci in učiteljica Lidija Jakopič

PŠ VRH

Miška je šla k šivilji

Miška je šla k šivilji

Nekoč je živela miška. Nekega dne je lezla čez plot in si pretrgala trebušček. Zato je šla k šivilji in jo prosila, naj ji zašije trebuh. Šivilja je rekla, naj ji prinese sukanec. Odšla je v trgovino, toda trgovka je rekla, naj gre najprej k peku po kruh. Pek je želel imeti pladenj, zato se je miška napotila v tovarno. Delavec tovarne ji je rekel, naj mu prinese bonbone. Miška jih je ravno imela v žepu, zato mu jih je ponudila. Tako je delavec tovarne dal pladenj, ki ga je miška dala peku. Pek ji je dal kruh, ki ga je miška dala trgovki, trgovka pa ji je v zameno dala sukanec. S sukancem se je vrnila k šivilji in šivilja ji je zašila trebuh.

Alen Škoberne, 3.
razred PŠ Vrh

LIRSKA PESEM

Ljubezen

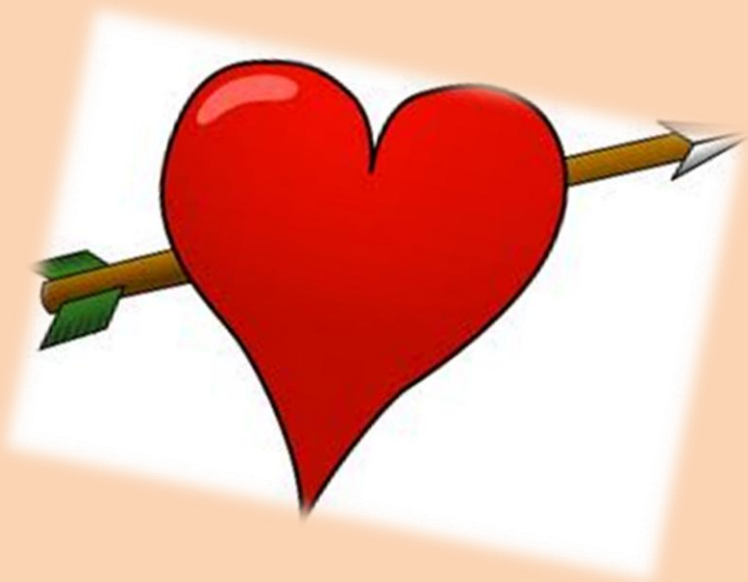
*Ljubezen, ljubezen,
le kaj bi lahko bila?
Je mogoče strela z neba?
Taka, ki te zadene sredi srca,
ti zmeša misli in čustva.*

*Ljubezen, ljubezen,
kaj storila si?
Zdaj je dve plus dve tri.
Ljubezen, ne vem, kdo je bolj
zmešan – jaz ali ti?*

*Ljubezen, ljubezen,
zaradi tebe vse lepo se mi zdi
in se mi smeji ...*

*Ljubezen, ljubezen,
kako čudovita si,
da lahko tako spremeniš ljudi.*

Larisa Ortl, 6.c MŠ Laško

UGANKARSKI KOTIČEK

7					8			
9						4	3	1
			4	1			9	7
		1				7		
2			7		6			8
		8				5		
6	2			7	3			
1	4	3						6
			1			2		3

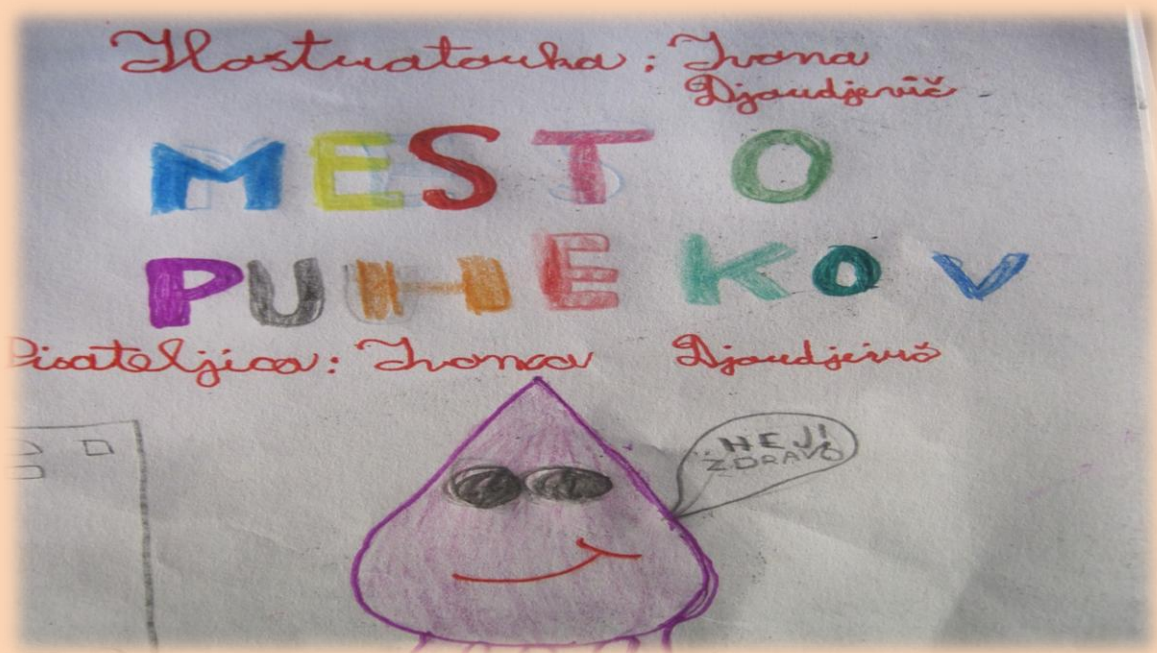
Larisa Knap, 8.b MŠ Laško

MŠ LAŠKO

Mesto puhkov

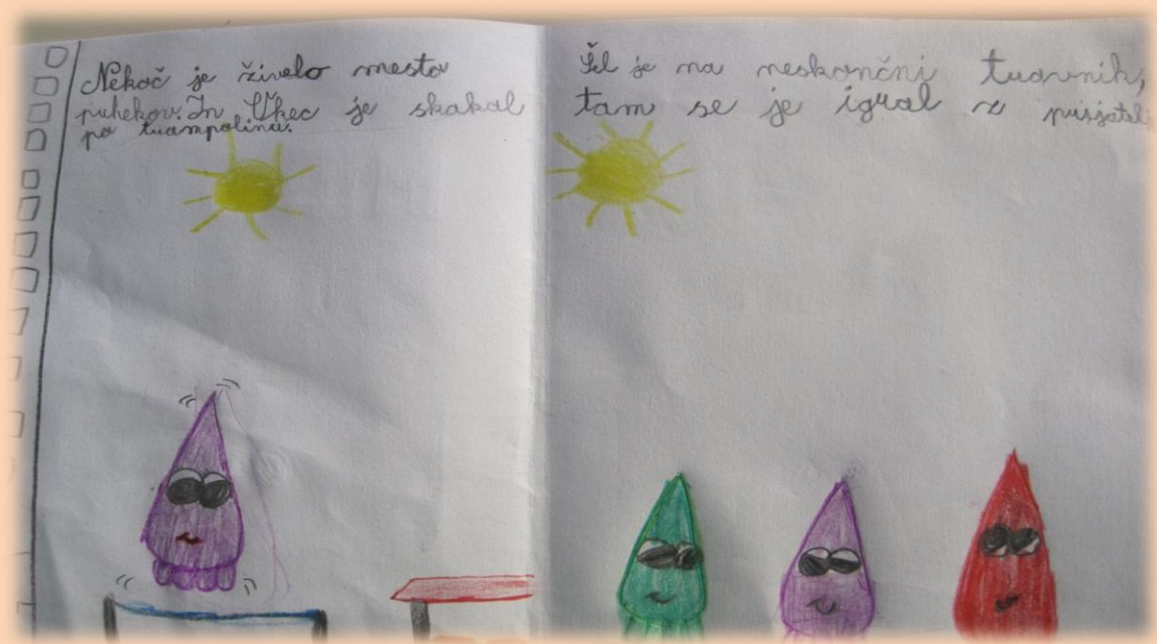
Se še spomnite svojih prvih pisnih korakov? Koliko truda so zahtevali? Tudi danes je tako, čeprav mnogi pozabljajo na to. Zato smo se odločili, da bomo v sliki in besedi predstavili učenko 3. razreda matične šole Ivono Djordjevič, ki je napisala in ilustrirala svojo prvo mini slikanico. Za tiste, ki jih motijo napake, smo pod fotografijami poskrbeli za knjižne prevode. ☺

Učiteljica Ana Cestnik

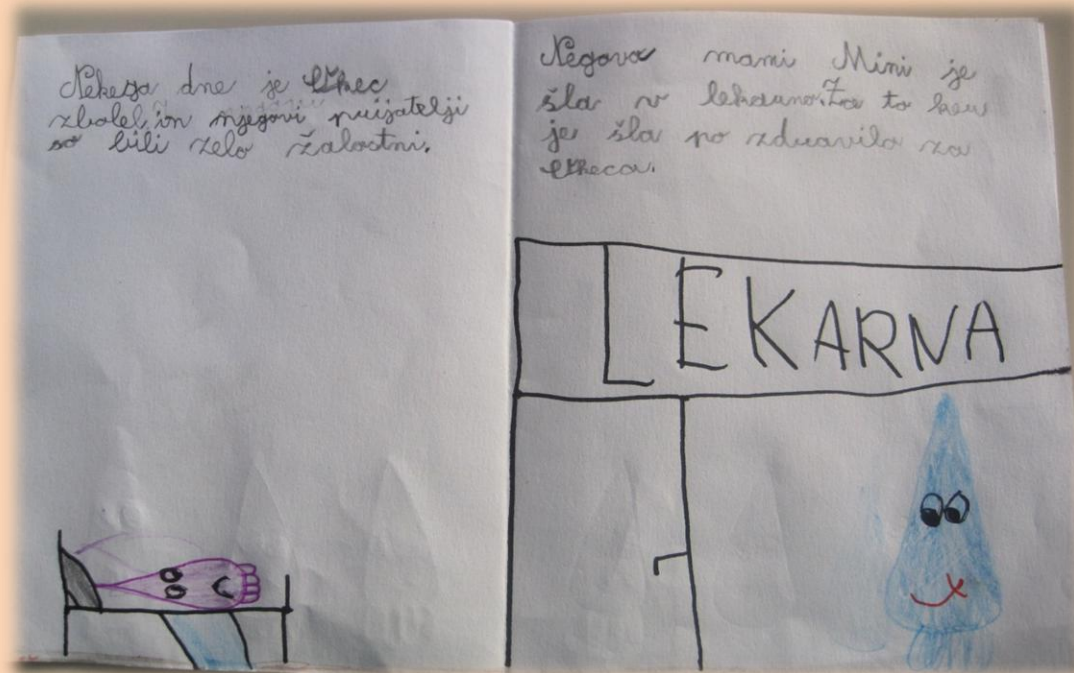
Nekoč je bilo mesto puhkov. Uhec je skakal po trampolinu.

Šel je na neskončen travnik in se tam igral s prijatelji.

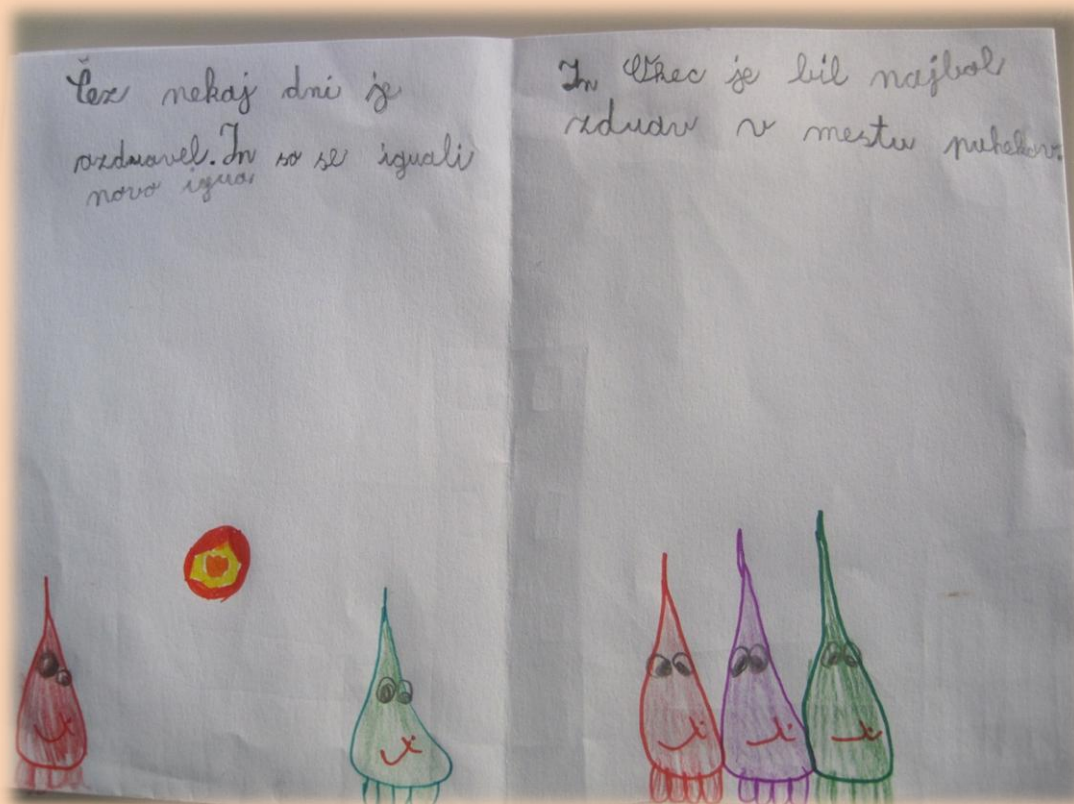
Nekega dne je Uhec zbolel in njegovi prijatelji so bili zelo žalostni.

Njegova mami Mimi je šla v lekarno po zdravila zanj.

Čez nekaj dni je Uhec ozdravel. In s prijatelji so se igrali novo igro.

Uhec je bil od takrat najbolj zdrav v mestu puhkov.

Špaget in stol

Ko je prišel špaget domov, je ugotovil, da je kupil živ stol. Slišal ga je, kako je jokalo. Špaget ga je vprašal, zakaj je žalosten. Ta mu je odgovoril, da želi iti nazaj domov v trgovino. Špaget ga je potolažil in mu ponudil nekaj za jesti. Stolu je bilo lažje pri srcu, ko je pojedel celo pico. Nato je špaget predlagal, da gresta še kaj skupaj skuhat. In skuhala sta golaž. Na pojedino sta povabila tudi kumarico in Špagetovega najljubšega prijatelja z imenom Makaron. Tako je stol ostal pri špagetu do konca svojih dni.

Aleks Weber, 4. razred PŠ Vrh

ŠPORTNA ZGODBA

»Žoga, v koš!«

V Tadejevi skupini so Tadej, Nik, Rok, Matic in Žiga.

V nasprotni skupini so Mike, Dave, Matej, Tilen in Ambrož.

V skupini najboljši na svetu so Alen, Klemen, Jernej, Filip in Žan.

Živel je košarkar Tadej, ki je bil najboljši. Nekega dne sta se Tadejeva in nasprotnikova skupina dogovorili o tekmovanju. Če zmaga Tadejeva skupina, dobi čarobno žogo.

Tekma se je začela. Bilo je 2:4 za nasprotnikovo skupino. Tekma je bila zelo napeta, saj je nasprotnikova skupina dala še en koš. Nato je bilo 8:8 in Nik je zadel še zadnji koš.

Tadejeva skupina je zmagala in dobila čarobno žogo. Tadej je prebral navodilo in jo preizkusil. Rekel je: »Žoga, v koš!« Tadejeva skupina se je pomerila z najboljšimi košarkarji na svetu.

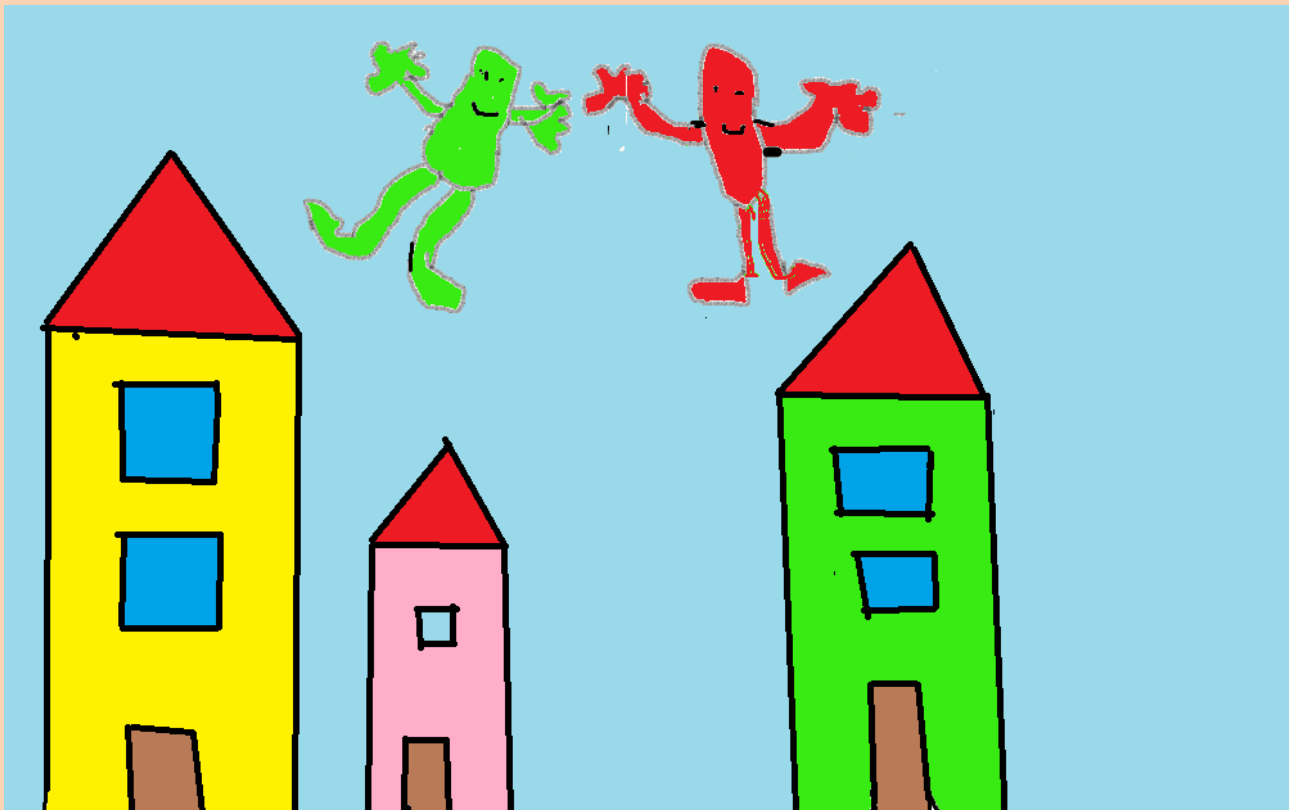
Rok je dobil žogo in rekel čarobne besede. Žoga je šla v koš in Matic je tudi dal koš. Zmagali so in postali najboljši košarkarji na svetu. Vsak dan so dobili tisoč kovčkov denarja.

Žan Gradišnik, 3. razred PŠ Vrh

ZELENJAVA MALO DRUGAČE

Paprika in paradižnik

Nekoč sta živela paprika in paradižnik. Paprika ni bila navadna, temveč super paprika. Vedno, ko je paradižnik potreboval pomoč, je prišla. Nekega dne je šel paradižnik v trgovino in tam so bili paradižniki kot on. Šel je k njim, nato je prišel kupec, zgrabil paradižnik, ga dal v vrečko, jo zavezal in kupil. Paradižnik ni mogel dihati, zato je preluknjal vrečko. Ko ga je lastnik hotel pojesti, je zbežal domov k super papriki. Ta je slišala, kaj se je zgodilo, in mu dala napoj za super moč. Postala sta super junaka.

Žan Gradišnik, 3. razred PŠ Vrh

LJUBEZEN JE V ZRAKU

Ljubezensko pismo

Vse se je začelo nekega sončnega dne. Nina je bila doma in je razmišljala. Naenkrat je zaslišala glas svoje mame. Povedala ji je, da bo odšla na potovanje. Nina je bila zelo žalostna, saj je večkrat sama doma. Naslednje jutro se je mama poslovila in odšla. Nina je pomislila, da bi prijateljici poslala pismo. Napisala je:

Živijo! Zelo te pogrešam, zato pridi k meni. Nina

Odšla je po znamko, jo nalepila na kuverto in jo dala v golobova usta. Žal pa je napisala napačen naslov, a tega ni vedela. Napisala je naslov gradu, ki je bil v bližini. Ko je pismo prebral princ Jan, se je zelo začudil, saj ni poznal Nine. Jan je ugotovil Ninin naslov in ji poslal pismo. Vanj je napisal:

Draga Nina! Žal te ne poznam, zato ne vem, kakšna si. Prosil bi te, da prideš jutri na dvorec, da te bolje spoznam. ☺

Pismo je dal v golobova usta in golob je odletel. Ko je Nina prebrala pismo, je bila malo začudena, a hkrati vesela, da bo šla na dvor. Zvečerilo se je in Nina je hitro zaspala. Naslednje jutro se je uredila in se odpravila proti dvoru. Ko sta se Jan in Nina spoznala, sta bila sprva sramežljiva, a sta bila kmalu všeč drug drugemu. Čez nekaj dni je Jan vprašal Nino, če bi bila njegova žena. Nina je rekla, da z veseljem. Dogovorila sta se, da se bosta poročila v soboto. Nina je prišla domov vsa vesela. Nekaj minut kasneje je prišla njena mama. Nina ji je hitela pripovedovati o poroki. Ko je mama to izvedela, je hitro začela šivati obleko. Prišla je sobota. Jan in Nina sta se poročila. Dobila sta otroka in skupaj so bili zelo srečni.

Doroteja Berložnik, 4. razred PŠ Vrh

PIŠEM, TOREJ SEM

Zakaj en bik nima rogov I

'Zakaj en bik nima rogov 1. DEL

Nekoč pred davnimi časi je živel en bik, ki ni imel nobenega roga. Drugi biki so imeli rogove. To bik se je rad zaletaval v sadje in drugi biki so se mu smejali. Bik je rekel: Glej saj ta biki delajo vi na se posete kot debeli hrane. Tedenrat se je zaletel v sadje in potem so mu banane priletele na glavo na kar je zagledal, da ima najlepše rogove. Bik je rekel: Lem kar lini a ne! In bik je dobil bananine rogove.

...

Zakaj en bik nima rogov II

Zakaj en bik nima rogov 2. DEL
in zakaj je nastalo ime Bananko.

To bik se je vačil in govoril: 'Glejte, me kako kul rogove imam'. Vsi so hoteli biti kot on bik. Potem so se vsi zaletavali v sadje. Ladije se kar letelo po zraku. Bik je rekel stop!!!! Vsi bike so se ustavili. Eden bik je imel na glavi kruško, drugi jabolko, tretji mandarino in četrti limono. Vsi so govorili: 'Hej, a vidis mene kako sem kul!'. Prišel je kmet in rekel: 'Kaj se je po zgodilo? Tako ste gedi!'. Biki so to slišali in so ga začeli loviti. Bik z bananami je rekel: 'Kaj pa če bi mi bilo ime Bananko?'.

ZA SLOVO

Narobe svet

Če mleko pije teto Lilo,
če čips poje Eneja,
če računalnik špila Špelo,
če televizija gleda Mojco,
če kakec skaka strica,
če denar dobi Lizo,
če tak je na svetu red,
je takšen red narobe svet.

Enej Hudej, 5.a PŠ Debro